

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

BARCELONA, 24 DE JUNY DE 1910

Núm. 1643 ————— ANY XXXII

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

10 centims ————— Atrassats: 20

FINIS CORONAT OPUS

Projecte de apoteosis final de les festes de Primavera que L'ESQUELLA exposa a la consideració dels bons barcelonins.

Carta desclosa

a l'Excm. y Iltre. Sr. D. Manuel Rius
y Rius, Marquès d'Olèrdola y regi-
dor de l'Ajuntament de Barcelona.

Honorable senyor:

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, que dintre l'esfera periodística que li es peculiar tant va contribuir a l'enaltiment d'aquell ciutadà eminent que va llegarvos, entre altres coses, un nom immaculat y el seu profund amor a Barcelona, se complau avui en dedicarvos un lloc d'honor en aquestes planes seves.

Y al endressarvos aquesta carta, comensa fen acatament a tots els respectes a que, per la vostre ilustre prossapia, magnific demòcrata marquès, sou mereixedor. No oblida L'ESQUELLA, respectuosa sempre y en tot moment educada, que'l titol honorífic quina possessió heu reivindicat, lluny de deure, com tants altres, la seva naixensa a sagnantes lluites, a feres escomeses d'utilitat dubtosa, a cortisanes y antipàtiques reverencies, simbolisa més aviat un bell tros de l'història d'aquestes amples vies de la nostra urb gloriosa, orgull de propis y admiració dels extranys, que al embadalirse en la seva contemplació rendeixen, ab nosaltres, el més alt tribut d'admiració an aquell model de ciutadans en quin enteniment germinaren, y que en la seva creació sapigué esmersar les seves energies, el seu repòs y la seva reputació.

Barcelona, que es agrada; els barcelonins, que no pronunciem el nom excels del vostre pare sense precedir-lo dels majors respectes, hem fet justícia al ciutadà preclar. Y si en vida no li endolcirem totes les hores, el record que d'ell servem es més que suficient pera que, desde les regions de l'immortalitat aont pera sempre reposa, el seu esperit bondadós ens somrigui satisfet...

Vos, excelentíssim y adorable marquès, sou, per tots quatre costats, un home essencialment modern. Heu respirat l'aire de llibertat de que està impregnat el nostre sigle, y la vostra educació y el vostre enteniment s'han format y modelat al escalf d'aquesta esplèndida democràcia catalana, que posa en les seves seleccions un deix d'alta noblesa y una guspira de l'esperit mundà. Y per més que ni'l vostre físic, ni'l vostre aire s'avinquin ab el dels mosqueters, trobem que fereu santament al reivindicar la possessió del blasó nobiliari, que, sense que endevinem el motiu, alguns cops sembleu empenyat en dissimular. Fou la ciutat en pes qui va férvoze'n ofrena. Es el nostre poble, efusiu y entusiasta, qui sent grat de que l'ostenteu.

Vos, excelentíssim y adorable marquès, vos dieu Nacionalista. Emprò quants vos coneixen prou saben de sobres que'l vostre pensament s'extén un bon xic més enllà del raquitic horitzó que abarquen les diferents capelletes que entre nosaltres se barallen pera monopolisar la nostra migrada acció política. Y el rumor deù esser tant més cert, quan fins hi ha qui assegura que no tota la sang que per les vostres venes corre, té'l to blau que correspon a la vostra nissaga. No falta tampoc qui afirmi que més d'un cop heu manifestat sospirar per un regnat de justícia social que confongui als homes ab germanívola abressada...

Y ara ve l'objecte d'aquesta carta, en la que per res del món voldriem que hi vegessiu segona intenció, malícia ni animadversió de cap mena.

Si algun cop vos heu dignat passar la vista per les planes d'aquesta ESQUELLA, que compta entre'ls seus modestos merits el d'haver endevinat fa més de vint anys l'importància de la vostra personalitat; si algun cop—diem—en un d'aquells moments de *spleen* tan propis dels homes superiors ens heu dispensat la mercè de fullejar les nostres planes, haureu hagut esment de que bona part del nostre pobre text ha anat encaminat a flagellar o a respectivament enaltir la mala intenció y els acerts dels homes que en la marxa de l'administració municipal han esmersat una part de les seves energies.

Aquet batallar constant per la moralisació de les nostres costums municipals ens porta massa sovint a endinsarnos en la prosa oficinesca, que ja sabeu que no es pas literatura de massa bon pahir.

Doncs, be: l'Ajuntament del qual, en virtut del manament popular, sou vos un component, ha fet public el pressupost corresponent a l'any de gracia de 1910, famós, entre altres moltes coses, per l'era de festes ab que, junt ab altres companys digníssims y fentnos un immerescut honor, heu volgut obsequiar-nos.

Y al esser al peu de la plana 66, capítol IV d'aquesta especie de Biblia municipal, guardadora de tants inexpugnables misteris, hem vist que en la llista de les *Pensiones*, hi consta encara la que diu: *Viuda de un ex-alcalde, 6.000*; talment com si els anys passessin en và, y com si, en virtut del manament popular, no fossiu vos un component de l'Ajuntament que ha acordat que al capítol IV del pressupost municipal y en la llista de *Pensiones* s'hi estampés la que diu: *Viuda de un ex-alcalde, 6.000*.

Aquesta, excelentíssim y adorable marquès, es la veritat oficial, el text oficinesc, avar de paraules y respectuós ab les persones. La veritat popular, honorable pròcer, la sabeu vos millor que nosaltres. No vos ne fem el retret perquè no som amics de parlar endebades, y perquè el ferho fora tant com insistir en una nova que, sobre no esser nova, té'l merit de colcarvos en una situació un bon xic difícil y a totes llums inferior vis a vis dels vostres companys de Consistori.

Vos, que sabeu tantes coses, no ignoreu, sens dubte, que'ls anys no passen en và, y que en virtut d'una llei natural els petits solen ferse grans. Aixís, vos, que uns anys enrera ereu un marrec, avui esteu fet un home. Tot, al vostre entorn, ha sofert l'influència d'aquesta evolució progressiva, que fa que allò mateix que un dia podia esser considerat com una cosa justa, avui no pugui anar ni ab rodes... Sols, incommovible, ferma com en el primer dia, s'aguanta la partida del pressupost municipal que diu: *Pensiones: Viuda de un ex-alcalde, 6.000*.

Permetreu que això continui? ¿No hi haurà, entre el cúmul de reformes que en aquesta vostra etapa municipalesca, sens dubte penseu empendre, la que fassi referencia a la derogació d'aquesta consignació onerosa, principalment pera vos?

En son dia va esser aquesta ratlla del pressupost l'arma de la qual els enemics volgueren servir-se pera privar a la ciutat, que tant vos estima, dels vostres inapreciables serveis.

Quants tenim en vos posada la nostra confiança ens aprestarem a *formar el quadro* pera lliurarvos de la escomesa de l'adversari.

No volgueu, excelentíssim y ilustre Sr. D. Manuel Rius y Rius, segon marquès de Olèrdola y regidor de la ciutat de Barcelona, proporcionar un blanc a l'enemic, y rebeu ab aquesta l'homenatge de consideració y afecte que humilment vos endressa,

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

SANT JOAN, EMBAIXADOR DE LA CALOR

—¿Falten espanta-mosques, cavallers?

¿Veuen com teniem raó?

De sabis es mudar de consell.

Quan nosaltres, sabent que 'ls olms no poden donar peres, vam atrevirnos a pronosticar el desastre que esperava a les festes de Maig y Juny, ab tan furiosa empenta varen tirar-se'ns a sobre els seus defensors, que, després de fernos saber que no era de bon barceloní ni de bon ciutadà moure escandol entorn d'unes festes que ja no tenien adob, van arribarnos a assegurar que no guardar silenci en aquells moments era tan perjudicial *com tirar bombes*.

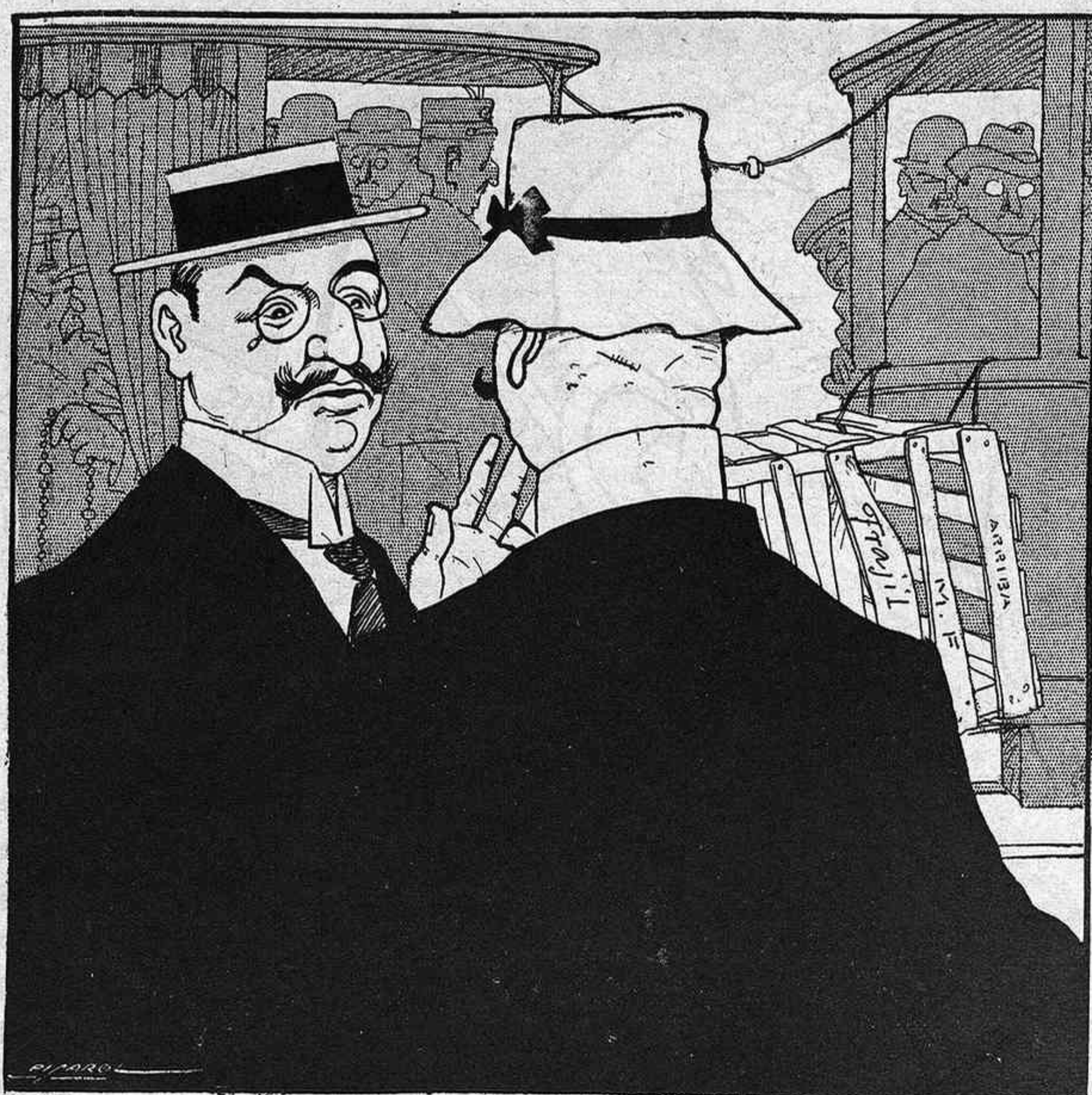
—¡Dimontri!—varem dirnos.—Callem! No fos cas que en Millán Astray, obsessionat com deu estar ab això de les

explossions, ens enredés en qualsevol dels processos que referents a la materia, s'estan avui embastant.

Però, vetaquí que'l passat diumenge, encara no acabades les festes—anavem a dir «encara no comensades»—surt *El Poble* ab un article, en el qual, volent fer la defensa dels seus amics de la Comissió, no fa més que moure escandol sobre un assumpte que ja no té adob, y que—segons hem vist—es cosa tan perjudicial com tirar bombes.

¿Com ha sigut això? ¿A què's deu que 'ls que tan entusiasmats estaven ab les festes, que fins anaven a París a contractar *números*, surtin ara al carrer a moure saragata, olvidantse de que això no es de bon barceloní ni de bon ciutadà?...

Si L'ESQUELLA no fos per naturalesa un periodíc modest

VAYA UNA MILLORA!

—¡Gracies a Deu!... Per fi ha desaparegut el perill dels remols.
—Sí. Ara no queda més que'l perill dels salvavides.

y poc aficionat al auto-bombo, ¡còm s'inflaria al veure que 'ls mateixos que setmanes enrera el sabatejaven venen ara, humils y vensuts, a donarli la raó!...

Y no'n tenim sols una mica de raó. La tenim tota; desde 'ls fonaments a la teulada, desde'l preludi fins a l'última nota del acte darrer de la sarsuela.

Punt per punt, fracàs per fracàs, s'ha realitzat tot el programa de desastres que ab la deguda anticipació anunciarem en aquestes columnes.

Que les festes, sobre ser inoportunes, estaven mal preparades;

Que 'ls seus iniciadors no duien altre proposit que burlarse de Barcelona;

Que la ciutat s'exposava a pèdrehi molt y no guanyarhi res; y per fi,

Que la broma, quan vingués el moment terrible de la liquidació, adquiriria les proporcions d'una verdadera catàstrofe.

Lo que no podiem pensar ni somiar sisquera es que fossin els mateixos individus de la Comissió directiva els que, ab les seves confessions, vinguessin a confirmar abans d'hora els nostres pronostics y a demostrar la raó de les nostres sospites.

Sol dirse—y perdonin la comparació—que un embustero ha de tenir molta memoria. Més n'han de tenir els que organisen festes que'l public paga y que pel mateix motiu

queden subjectes a la fiscalisació dels ciutadans que han corregut ab el gasto.

Lo que més ressaltava, en la defensa de la minoria de la Comissió publicada el diumenge per *El Poble*, es la tranquil·litat ab que aquets bons senyors han vingut enganyant al public durant el període preparatori de les festes.

Allí—de les declaracions dels mateixos comissionats se desprèn—hi havia un parell de senyors que manaven y una colla d'anyells que obeïen.

En una de les sessions per la Comissió celebrades, un regidor reclama la presencia del arcalde, que en aquells moments es allí, a la Casa Gran.—Enviil a buscar—diu el concejal. Però el president s'hi nega, y el pacient comissionat, en lloc d'anarlo a cercar ell mateix o de retirarse a caseta, dient: *Ahí queda eso*, accepta l'imposició del president y baixa el cap com una colegiala poruga.

Y mentres la guerra civil regnava en la Comissió y totes les sessions acabaven com el Rosari de l'Aurora, els regidors de la minoria toleraven que la premsa publiqués notes ofioses com aquesta, apareguda el dia 3 d'Abril, quan ja tots ells estaven a mata y degolla:

«En el seno de la Comisión de Festejos existe perfecta unanimidad de criterio y ansia común de trabajar en pro de la mejor y más brillante realización de los festejos.

»Ahora bien; al apreciar el detalle de los festejos no hubo absoluto acuerdo, resolviéndose el asunto en la forma acostumbrada en el seno de las Comisiones; pero este incidente, natural en toda entidad, no aminoró ni la mutua confianza ni

el necesario entusiasmo que deben existir entre las personas que se inspiran en el sano deseo de trabajar por el bien moral y la prosperidad de Barcelona.»

¿No'ls cau als senyors de la minoria l'ànima als peus al confessar avui públicament que'l 31 de Mars—tres dies abans de que's fes pública la precedent nota—*dos regidors, dos tipus exemplars, que pera desgracia de Barcelona se van ficar a la Comissió de festes, preparaven una comedia ridícula que demostra tota l'audacia de que són capassos aquets dos homes?*

El *mea culpa* dels regidors de l'Esquerra en la Comissió de festes ha sigut complet y estrepitos, però això no atenúa gens la seva falta.

Estaven avisats, sabien lo que'ls havia de succeir, ho veien, ho palpaven, y, a pesar de tot, tiraven endavant y, còmplices o comparses, callaven y deixaven que aquets homes, que de tanta audacia són capassos, fessin y desfessin a la mida del seu gust...

Si no's tractés d'una broma que, a més d'averkonyir a la ciutat, li ha costat a prop d'un milió de pessetes, ¡còm riuriem ara nosaltres al presenciar el compliment de les nostres profecies, en aquestes mateixes columnes estampades y per tothom cregudes... menos per aquets senyors que avui, ab llàgrimes de tinta, ploren pels diaris la seva inconcebible lleugeresa!...

A. MARCH

Tòquila!

Ho diem al senyor Gubern, aixerit diputat provincial de l'Esquerra. ¡Tòquila! La seva previsió en l'assumpte de les 20.000 pessetes que la Diputació provincial, ab ocasió de les festes, dona a l'Ajuntament pera que les reparteixi als pobres, mereix la nostra felicitació més entusiasta.

¿Que'ls de l'altra banda criden y alboroten? Millor. ¡Fresc estaria vostè si l'aplaudissin!

Cabament nosaltres creiem que al demanar que la repartició d'aquestes 20.000 pessetes se fassi ab intervenció de la Diputació provincial encara s'ha quedat curt.

Ja que, al fi y al cap, han de ser entregades als pobres ¿per què's necessitaven intermediaris? La mateixa Diputació podia repartirles y l'operació quedava feta més depressa.

Les pessetes són com els barcos. Per'arribar aviat a port, poques escales, poques escales!...

De totes maneres, el senyor Gubern ha demostrat conèixer a la gent d'enfrente.

Y com Barcelona també la coneix, tota la ciutat, potser per primera vegada, s'ha sentit *gubernamental*.

L'ESTIUEIG

El calendari y el termòmetre estan d'acord en afirmar que la calor apreta. L'estació estival demostra, per ara, que es digna dels seus antecedents y del paper de calefacció que li està assignat en el torn més o menys pacífic de les estacions de l'any. Aquet mes de Juny, el mes de les fals y de les foguerades, deix ben sentat el pabelló. Ha sigut més for-

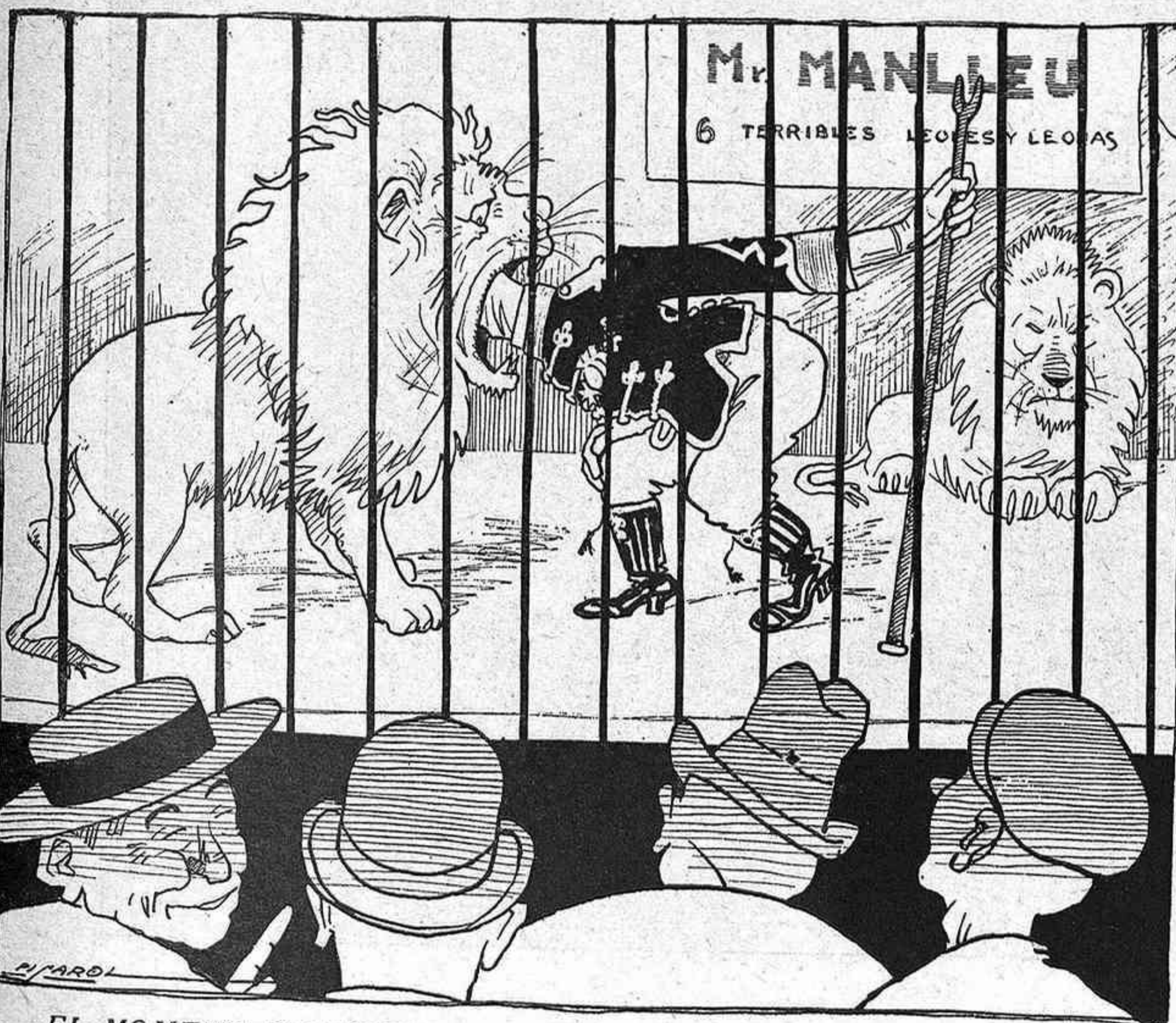
mal que'l Maig y que l'Abril, el quals, sota la capa florida de la primavera, ens serviren una segona y desagradable edició de l'hivern.

Som en el temps dels dies llargs. El sol ens fa companyia desde les quatre de la matinada a les vuit del vespre. Al cap de poques estones d'apagarse, a ponent, la claror de l'astre-rei, aquet ja guaita ab un mitg-riure alegre per levant. Sembla que'l sol, en les hores que'l perdem de vista, augmenti la seva velocitat, o be que passi per alguna dressera... La columna termomètrica, mentrestant, puja, puja. Y la suor perleja els rostres, y les halenades de l'oreig són la fresca delícia dels pulmons.

Un diputat socialista del Parlament francès tractava, fa pocs dies, de la dura feina dels treballadors del camp. L'home se portava el discurs preparat y descrivia la penosa tasca del segar, que en aquells moments ocupava al camperol de Fransa. Parlava del sol que blaeix, de la suor que mulla les esquenes corvades dels segadors, de la calor implacable, irresistible, de l'istiu. En aquella mateixa hora queia a París un formidable xafec y la temperatura s'havia refrescat notablement. Y està clar, la descripció del diputat socialista resultava una mica xocant. Pera acabarho d'arreglar, l'orador, que, per lo vist, no té del zodíac un coneixement prou exacte, va dir dramàticament:

—Ah, senyors diputats! Les calors *caniculars* del mes de Juny...

Els diputats francesos s'enriguieren de la relliscada del seu company. Però si be les calors del Juny no són caniculars, car la canícula no es encara arribada, també es ben cert que en aquets dies la calor passa ja la ratlla de la moderació y de la prudència. La temporada de l'estiueig, de l'èxode ciutadà als camps, a les montanyes, a les platges, als balnearis, pot donarse per comensada ja...

EL MOMENT D'ANSIETAT

—Eh?... Fixi's en la prudència d'aquet lleó...
Com se coneix que no es de la colla de la gana!

Oh, l'estiueig!... Els poetes y els novelistes rurals pinten el camp y la montanya com a llocs de delícies inacabables, com a fonts inextinguibles de plaers y de salut, com a compendi de totes les excelses qualitats de la mare naturalesa. Els escriptors humoristes, al contrari, critiquen, ab irrespectuoses ironies, la vida y les gestes dels estiuejadors.

Nosaltres, ab tota l'imparcialitat de qui no espera que li donguin res els llogadors de torres ni els amos dels hotels dels balnearis, hem de declarar que l'estiueig ofereix innegables delícies. Si hi ha qui no les troba, es perquè no les sab trobar, es perquè'ls prejudicis rutinaris, l'encarcament ciutadà o la sequetat de la seva ànima no les hi permeten fruit.

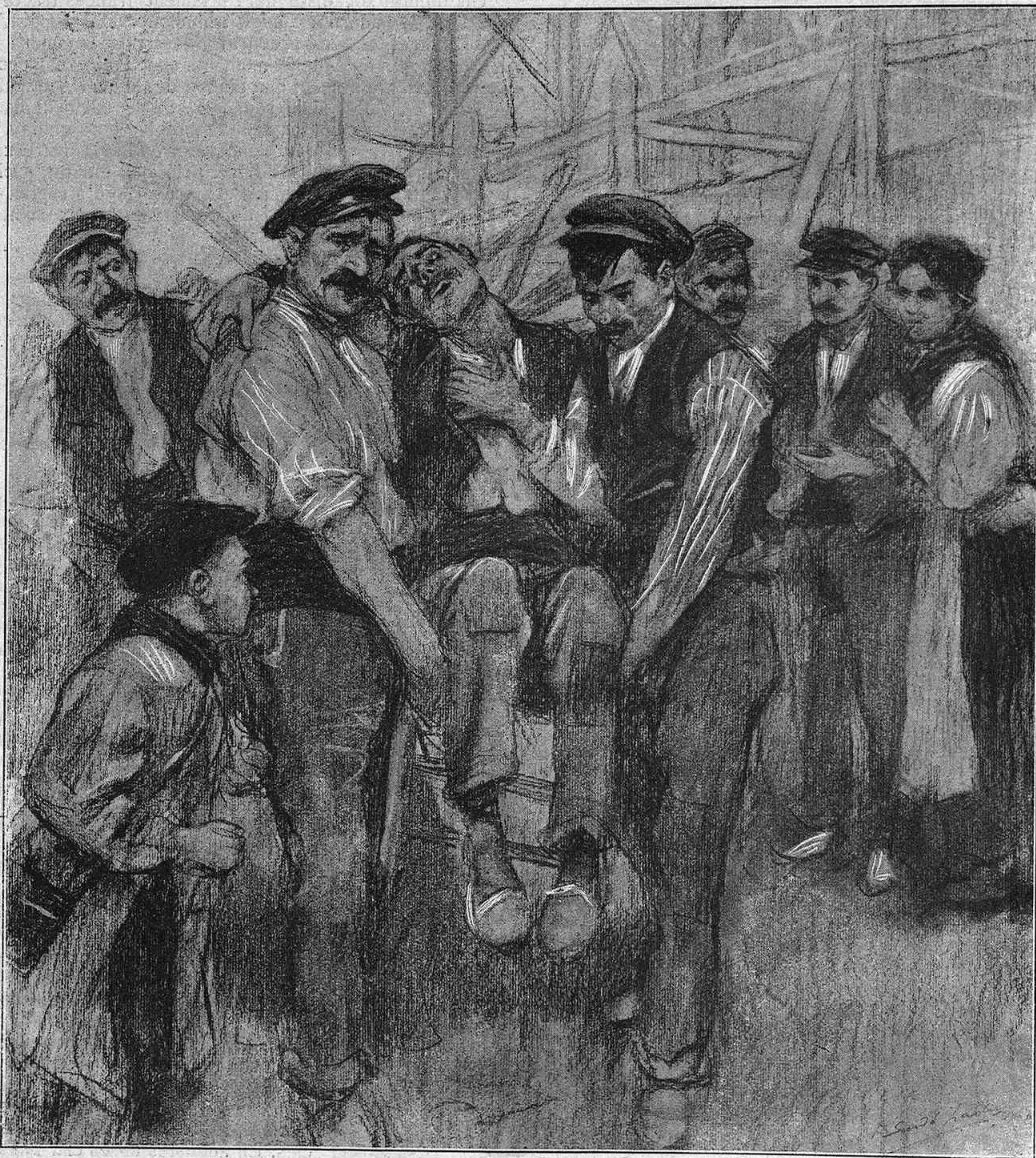
En primer lloc, no cal ferse l'ilusió de que al camp s'hi va a buscar fresca. En la gran majoria dels pobles preferits pels estiuejadors, fa més calor, en les hores del dia, que a Barcelona y que a les poblacions marítimes en general. La gent de ciutat quan se troba al camp en ple istiu, s'ha d'estar desde les deu del matí a les quatre de la tarda a casa, a la torra o a la masia, sota l'ombra de la vella parra o de les acacies. En aquestes hores cau una solejada que parteix les pedres, y no's pot anar per carreteres ni camins sense perill d'asfixiarse o d'agafar una insolació. Qui vulgui fresca que's compri un bon ventall, o una manxa, o que fassi

giravoltar per damunt del seu cap un ventilador. Però que no vagi pas a La Garriga, ni a Papiol, ni a l'Espluga de Francolí.

Al camp no ha de buscarshi precisament fresca, sinó repòs espiritual, bons aires, bones aigües, bons aliments. Y s'hi ha d'anar disposat a fer vida camperola, sense enfarfec d'indumentaria, sense *frequènciació* de societat, sense *soirées* cursis. Qui en el camp vulgui gastar midó, farà be de no moure's de Barcelona. Pels corriols pedregosos de les

montanyes no s'hi ha d'anar ab botines de xarol. Pera caminar entre horts y vinyes y oliverars, no poden portarse les faldilles cenyides per baix. Les delícies del camp y de la montanya són incompatibles ab les reunions familiars, ab les sessions de cant y de música a carrec de senyorettes y senyorets de la colonia estiuença y ab les cerimonioses y aburrides ballades de rigodons.

WIFRED

LES RENDES DELS TREBALLADORS

Un que ha cobrat un dividendo.

Dubte

De tu m'agrada tot: pro ta mirada
omple'ls meus ulls de cèlica claror;
m'agrada'l teu cabell, quan, pentinada,
ta cara adorna com un nimbe d'or.

M'agrada't teu parlar, y ta veu fresca
sona per mi com chor de serafins;
ta boca sempre roja, ¡dolsa bresca!,
les teves mans y dits tan blancs, tan fins.

M'enamora'l teu pit, y sa turgència
es per mi niu constant de temptacions,
quan admiro la rítmica cadència
del respir ab que'l gronxen els pulmons.

De tu m'agrada tot, menys quan omplenes
ab tants polvos ton rostre ríaller.
¿Es, potser, un ardit, y ab ells esmenes
les senyals dels petons que t'hi solc fer?

LL. BARCELÓ Y BOU

DEL BORN AL PLATA

□ □ IMPRESSIONS DE VIATGE □ □

IX

Carn de blanca

La única nota blanca, entre la nota negra dels tres o quatre cents emigrants que venen en l'«Argentina» és una de les notes més tristes.

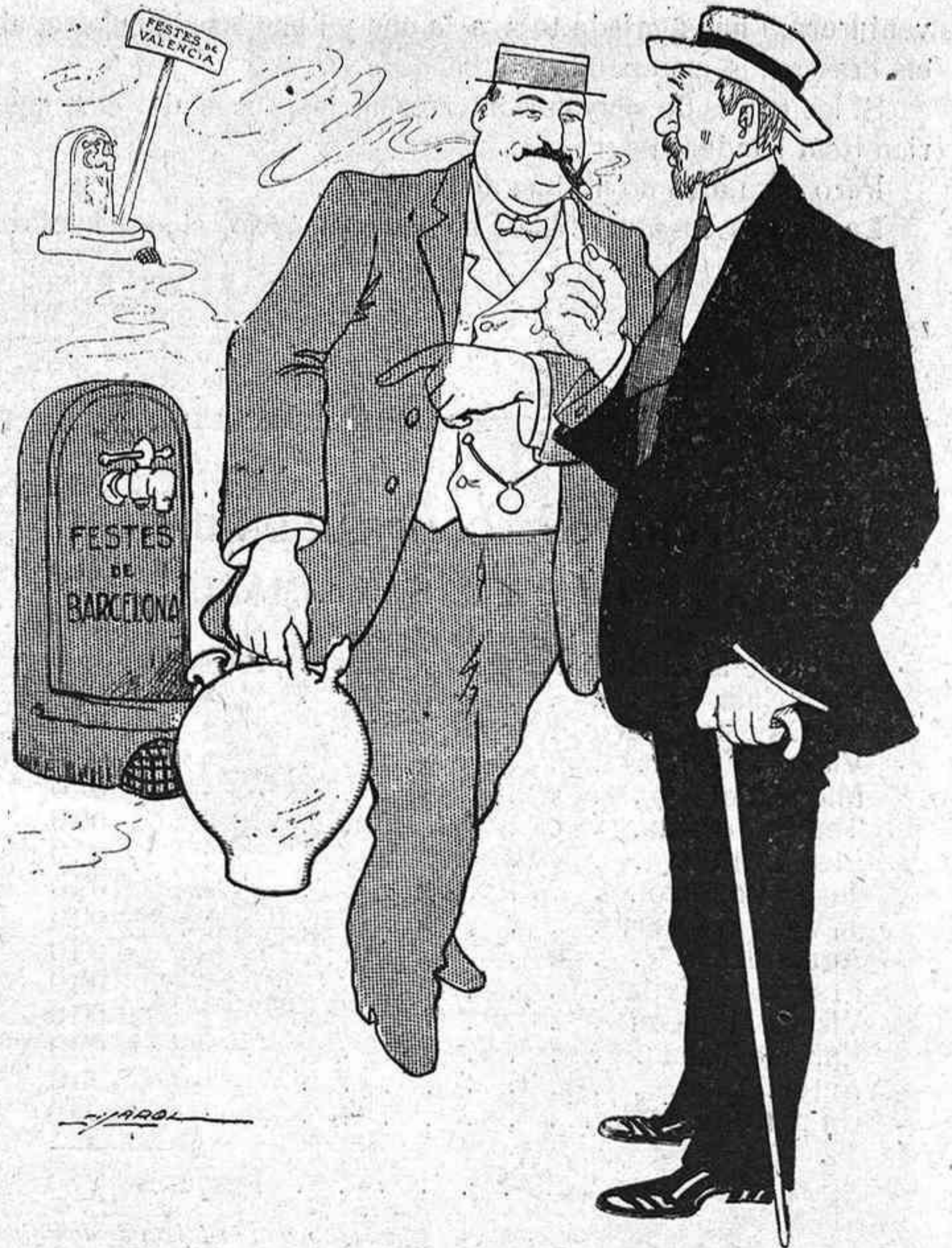
Aquesta nota són tres dones, si encara s'en pot dir dones de tres desferres de la vida que'l vici ha anat escupint a totes les platjes del món; tres restes de joventut; tres flors marcides que'l vent de la fatalitat porta de l'una banda a l'altra.

Aquestes tres dones, segurament les han vistes massa an els altres ports: els mariners d'Europa les coneixen, y al coneixerles les arreconen, pel seu desitg de carn nova; y com que han cansat allí aont eren, com malaltes de cansament van a provar terres noves, aont el seu cos sia novetat y el seu exotisme sia fragancia.

De les tres encara n'hi ha una que conserva, sota el marcement, restes de joventut y de bellesa; encara els ulls no s'han mort del tot; encara els llavis no s'han desfullat, ni el cos ha caigut, ni el vici l'ha malmesa; encara té linies virginals sota la pell emmatxucada, y aquesta, allí, en la negror d'aquell fonal de miseria aont s'apiloten els emigrants, entre aquell munt de gent grisa, destenyits per la dissort y igualats per la seva pobresa, ve a ser la única claror, perquè per poca llum que fassi y per molt marcida que sia, simbolisa, allí, la bellesa.

Es la única, entre la gent descalsa, que du sabates escotades; es la única que, al dematí, entre'l bassal de flaire tebia que surt de l'apilotament, se pentina els seus cabells rossos, y se'ls trenca, y s'hi posa pintes, y s'hi posaria una flor si hi haguessin flors en aquest abim; es la única que porta joies, en que les joies sien un collar de boles de vidre vermell; es la única que's pinta els llavis pera oferirlos a... ningú, perquè en aquelles cavernes, els llavis, de tant ser pera tothom, no poden ser pera ningú; el primer que volgués tastarlos sentiria la fredor d'un punyal travessantli el cor, dut per vint mans de gelosia.

Ella es la reina, allí. Una pobre reina; però, sia com vulga, té un regne. Les dones dels emigrants la miren ab ulls gelosos, ab ira, ab rencunia, ab odi, ab tots els odis excepte el menyspreu, perquè, ab tot y el rebaixament, el vici, pels desgraciats, té'l

EL REGIDOR AIGUADER

—Veus?... Rient, rient, jo ja he omplert per segona vegada.

—Molt be. Però enrecorda't d'aquell ditxo: Tant va el canti a la font, que a la fi's trenca.

prestigi de lo pitjor. L'acordeó, quan canta pera ella, treu planys d'un adoloriment que no'ls treu quan ella no escolta; els mariners, descalsos, al passar li estrenyen els brassos fins a ferli sang, y ella's plany, però també somriu, y aquell somriure els encén els polsos; alguns, per ella, s'atuen un cor en els muscles fornits del pit; els homes vells en el navegar, amanyagantse, ab la mà rugosa, l'anell que duen a l'orella, la miren passar desde proa pensant en els temps que no tornen, y allà a la tarda, quan a coberta la fan ballar fent rotllo, tots plegats, y ella, ab moviments de luxuria, mou les caderes y abaixa els ulls, talment se podria creure, voltada del blau de la mar, que es la sirena del vici, una miserable sirena que la duen, junt ab les altres, a vendrela an el mercat d'Amèrica!

Avui ella ha estat l'heroïna d'un moment quasi sublim. Després de dèu jorns de no veure terra, al matí, com una visió, s'han vist davant nostre les montanyes de la badia de Río Janeiro.

La terra era Amèrica. Tots els passatgers a l'hora s'han abocat a la barana: els de primera, ab els seus gemelos, y els de tercera ab cos y ànima. Molts d'ells tenien de baixar, y era tanta l'alegria d'haver arribat a la fi del viatge, que'ls uns han pujat sobre les torres, els altres damunt de la barana, y els més joves cordes amunt, y allavores un grupo de minyons, bojós de contents y d'entusiasme, no sabent què fer pera descloure l'esbojarrament d'alegria, com si lo millor pera oferir fos ella, la flor

venturera, l'han agafada tots a la una y l'han issada enlaire, ab els brassos, lo mateix que una bandera.

Si les torres de senyals contestessin les coses del cor, haurien issat bandera negra.

Però pera això no n'hi ha de banderes.

La carn es cosa del fielat: no per compassió, sinó pel cobro.

SANTIAGO RUSIÑOL

(Seguirà.)

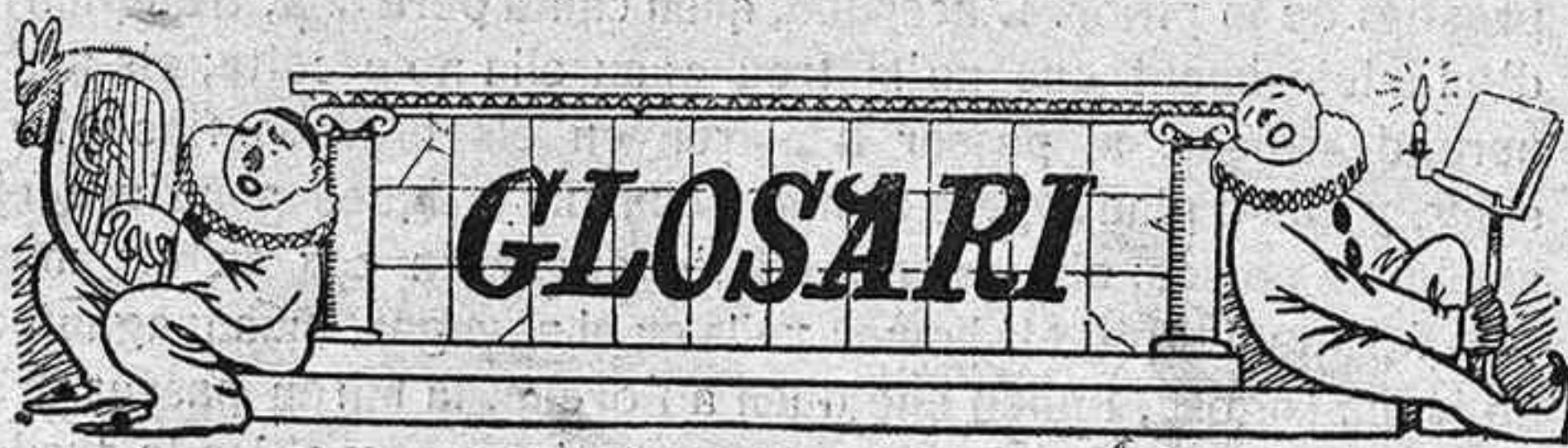
SUSCRIPCIÓ PERA COMPRAR UN BARRET AL REGIDOR M. SANTAMARIA

Total de la Llista anterior.	Pessetes	1'40
Pera Nina.	»	0'10
Tomàs Corra-corra	»	0'10
Vicents Ferrer.	»	0'10
Miquel del Río	»	0'10
Tomàs Forteza.	»	0'10
Lleó Grillot	»	0'10
Josèp Ventayol.	»	0'10
J. Vila (a) Olesa	»	0'10
Agustí Ros.	»	0'10
Francisco Sivila	»	0'10
Vicens Monleon	»	0'10
Enrique Tubau.	»	0'10
Antoni Amat.	»	0'10
Un patrioté de cor.	»	0'10
Total.	Pessetes	2'80

Queda tancada la Llista de donatius.

En l'impossibilitat d'adquirir per 2'80 pessetes un barret digne del cap de don M. Santamaria, posem a disposició del democràtic y radical regidor la quantitat recaudada, per si ell té a bé afegirhi el *resto* y comprar-se'l al seu gust. Avertintli que, si per tot el divendres no ha passat a recullir les dues pessetes y vuitanta centims, entendrem que es que no les vol o no les necessita, y l'endemà, dissabte, entregarem dit import a una familia necessitada.

LA COMISSIÓ

PARAULES Y OBRES

Això del «cable!» dels teatres, estic que'ns ve de l'Amèrica de baix. A Buenos Aires, al menós, per poc parlador que sia un home no me'l deixen callar mai. L'obligat de discurs es en totes les reunions de més de sis persones despertes, y la paraula no s'ha de demanar ni pera empenyarla, perquè sempre's té donada. Allà, per poc o molt gran home que considerin a l'europeu, aixís que arriba se'l mengen a festes, el maseguen a sacsejades, el visiten, el retraten, l'interviuen y, sobre tot, el fan parlar. Els temperaments quiets y reposats, els parcos en el dir y en el moure's, els que no sien de la lliga d'un Mot o altre y els que no vulguin ser trastejats d'ací y d'allà, que no l'atravessin l'Atlàntic, perquè si no són expressius o no se saben el paper estan exposats a ferlo un xic ridícul. Allà'ls volen tots cantadors y ben mascles. Allà an en Peio y an en Dionís Puig se'ls

passarien de mà en mà com una joia, es a dir, com dues; però an en Sunyol y al senyor Torras, l'exdiputat, els deixarien a recó com a música sorda. Volen fonògrafos ab molts rodillos y no estan per eucarines afòniques.

Els que no parlen ells, però saben fer parlar als personatges d'una obra, com els autors dramàtics, per exemple, que no hi vagin tampoc a segons quins punts d'Amèrica, perquè sen'emportaran una desilusió pitjor que la d'aquell que hi busca un tio y no'l troba. La desilusió de veure que li escolten ab simpatia, quan no ab entusiasme, les comedies, y que, no obstant y això, ell no'n recull ni el bes de la gloria ni la carícia dels pesos que li pertocuen de drets de propietat. Y aleshores l'autor europeu, davant d'una tal decepció, si poc xerraire era, se li entorpirà la paraula a la gargamella y encara podrà parlar menos.

Tocant a obres literàries, y particularment teatrals, allà a Amèrica tothom arregla y desarregla, com a cà'n Seixanta. Els autors al desembarcar se troben ab grans sorpreses. Devegades es popular allí una obra que no ha obtingut més enllà de cinc dies de vida en els cartells del carrer de l'Hospital. Hi ha autor català que, mentres cau de defalliment per les nostres rambles, allà, per obra d'obres mal traduïdes, mutilades, ab títuls canviats, li aixequen altars de gloria y pedestals de posteritat; sinó que'l glorifiquen quasi sempre ab una gloria borda que no arriba ni a satisfacció interior, perquè ni en els cartells hi sona pera res el seu nom, ni a la seva butxaca hi dringuen pera res els trimestres. Hi ha dramaturg europeu que si cobrés tot lo que bonament li deuen a l'Argentina, ja voldria ben dir que ha trobat la veritable Amèrica. Però les lleis no ho volen aixís, y està vist que'ls autors no'n treuran mai ni la fama, ni els quartos, ni l'aigua clara. La fama se l'enduen els gauchos arregladors y els diners també, ells o l'empresari, o uns o altres, tothom menos aquell qui més dret hi hauria de tenir per ser el veritable pare de la criatura, sia aquesta robusta o desnarida, que això tant té, doncs pera un fill, un pare sempre es un pare. Però d'aquest, allí no se'n recorden. No se'n recorden fins el dia que l'autor se decideix a aborrir l'aigua y a anàrsenhi a passar una temporadeta, com aquell qui va a donar un cop d'ull a la finca. Aleshores els americans, per poc o molt gran home que'l considerin, se'l mengen a festes, el maseguen a sacsejades, el fan parlar, y en quinze dies salden, perquè, ab diners o ab dinades, li paguen tot lo atrassat...

Això sí, a l'invitarlo a firmar el rebut, l'inviten altre cop a que parli una altra mica.

XARAU

TELÓ ENLAIRE

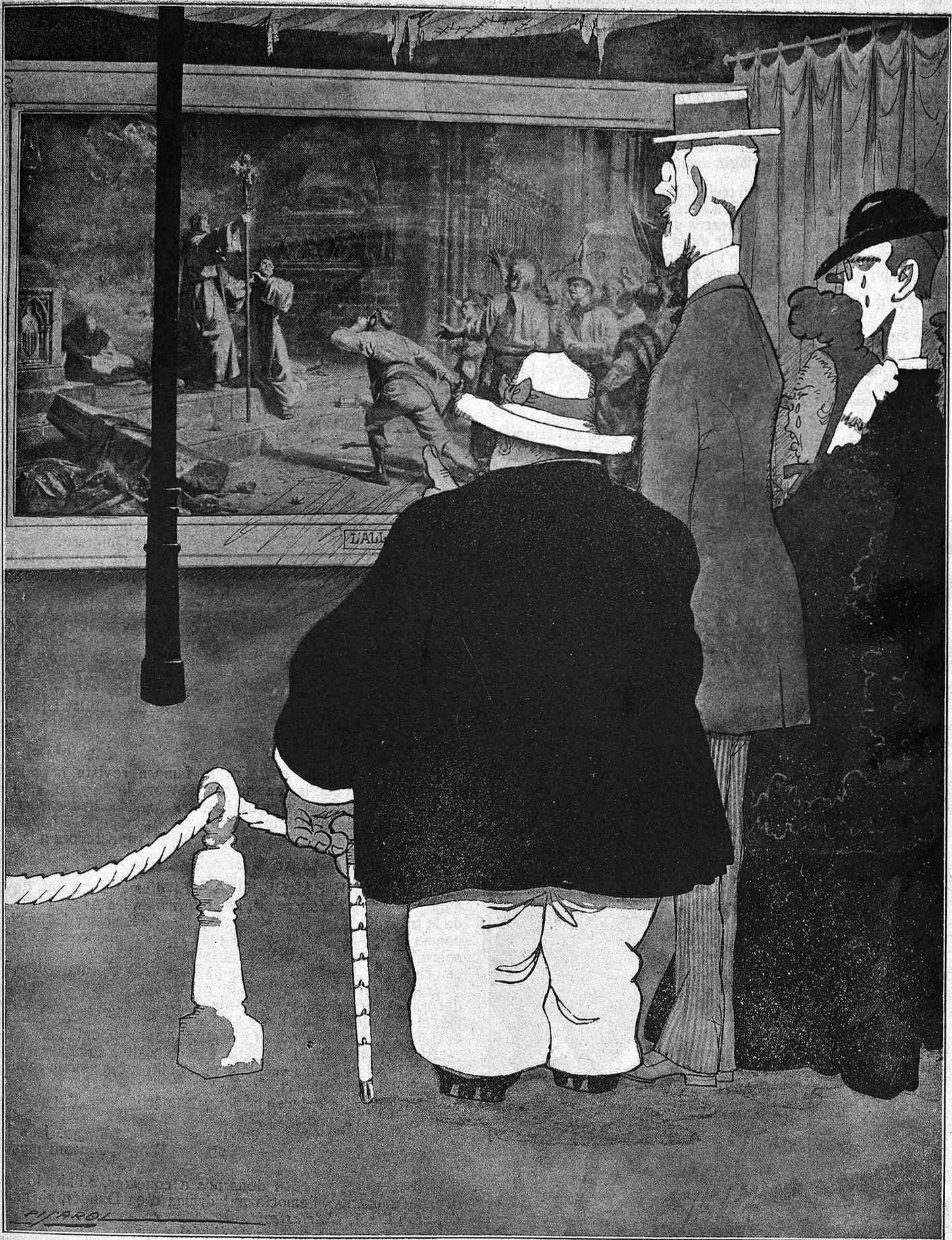
PRINCIPAL.—S'hi ha traslladat la celebrada transformista que ab tan exit venia treballant al Espanyol. Donarà, segons notícies, quatre úniques funcions de comiat, desde avui fins al diumenge.

La rival d'en Frégoli comptarà, segurament, per plens les quatre representacions anunciades.

TÍVOLI.—La moza de mulas té dos actes y es una sarsuela de corte dramàtic, que va obtenir gran exit al Apolo de Madrid y que aquí ha passat com tantes d'altres. El diàleg es bastant literari y l'acció's fa, en alguns moments, interessant. Es lo que se'n diu una obra discreta, acompanyada d'una música agradable y fins, a ratos, inspirada. El public, satisfet, va demanar el bis d'algun dels números.

L'interpretació, acceptable.

NOVETATS.—Dissabte passat s'estrenà una joguina en 4 actes, *Mi papá*, dels senyors Arniches y García Alvarez. Es

A CAN PARÉS

—¡Quin quadràs, eh?
—Però no té^a res d'original. Pel juliol del any passat ja'n vaig veure un de paregut, y molt més gran que aquest.

un cent-peus, una comedia vaudevillesca sense solta y que fa riure molt per l'abundancia de *estirabots*. Un argument fals y gastat els ha servit als autors pera omplir quatre actes de astracanades y camelos que no hi ha per aont agafarlos. Són tan rebuscats els xistos que, a lo millor, pera dirne un hi ha una escena de preparació que dura mitg quart. Pera aprofitar un enginyós *calembour*, els autors de *Mi papà* inventen personatges y fan vestir als actors... Una obra que, més ben feta y tot, escrita aquí per en Bonavia y en Moraguetes hauria rebut, ab seguretat, les més *acerbas censuras* del critic d' *El Poble Català*.

L'execució bona. En Santiago, sempre al pedestal.

GRANVIA.—Actualment hi treballa una companyia de sarsuela petita baix la direcció dels Srs. Vega-Conti. Per ara no han donat cap obra nova. Pera'l dimecres de aquesta setmana tenien anunciada la primera de *El decir de la gente* que no sabem encara de quin peu coixeja. Entre'l personal artistic hi figuren les tiples Campo y Brieva y els actors Alcalá y Gil.

NUEVO.—De vuit dies ensà, tres noves de relatiu interès, y són:

Que en Bozzo, l'hèroe del actual vaudeville *Marit enganyat*, celebrà, dimars, el seu benefici, vegentse molt aplaudit y festejat.

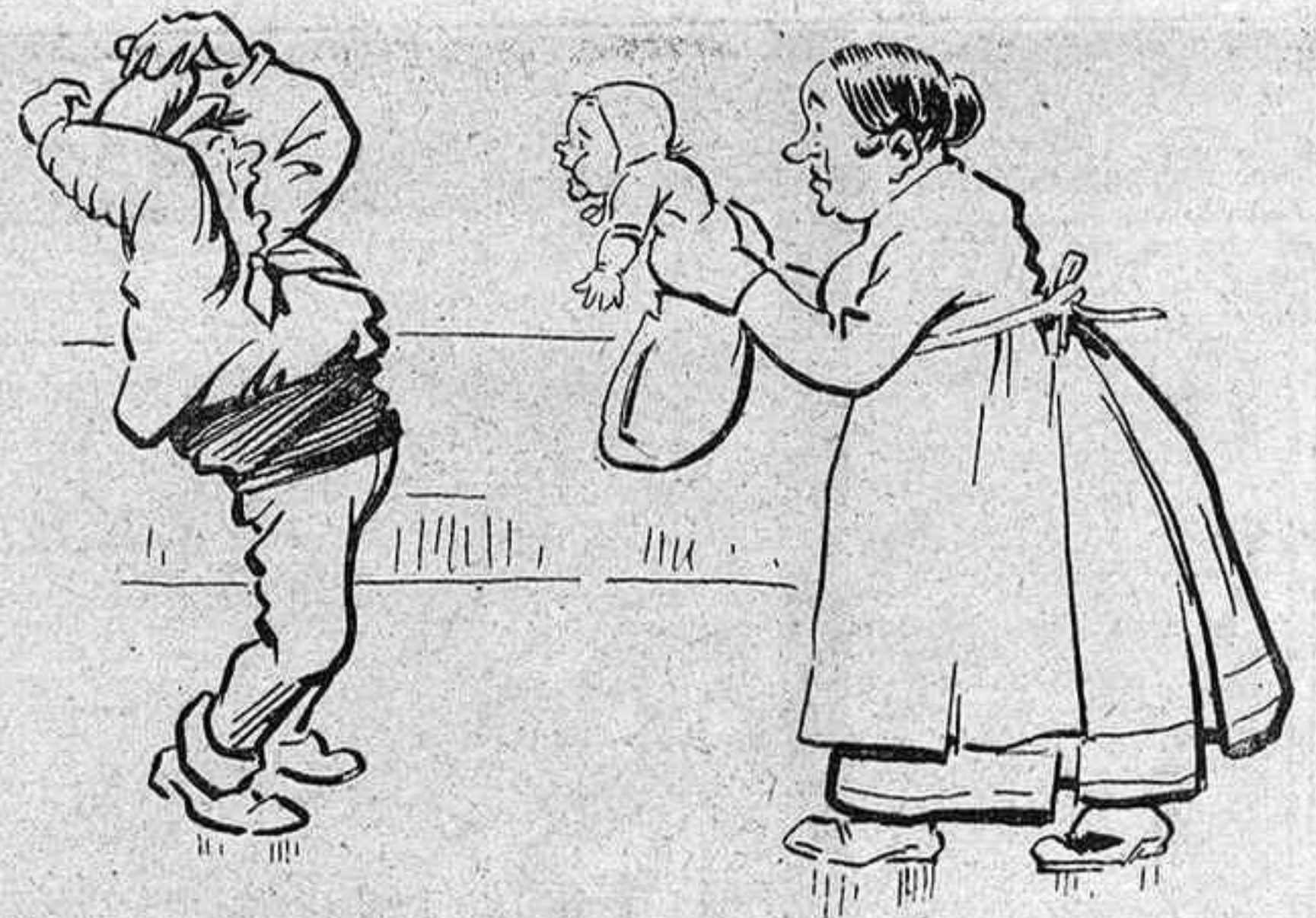
Que'l dimecres havia de debutar el popular actor Sr. Lamas ab *Coralina y C.^a*

Y que aquesta nit s'estrena el vaudeville de los vaudevilles, que diria l'amic Bergés, *Petit y Pataud (S. en C.)*.

Hi anirem d'aquí set o vuit dies, que avui no'ns deixarien seure.

BOSC.—Avui, inauguració de la temporada d'estiu ab una gran companyia d'òpera italiana. Mirin si serà gran que *nada menos* que s'atreveixen ab el *Tannhauser*, d'en Wagner, que serà l'obra de debut. Teatre fresc, música bona; no hi faltaran morenos.

ESPANYOL.—La companyia del *Teatro Español*, de Madrid, que dirigeix l'Oliver y en la que hi figura com a primera

A CA'L PEIXATER

—Es un noi?... Maliatsiga la mala estrella!

—Per què us sab tan greu? Per la quinta?

—No, dòna; perquè quan serà gran no podrà aspirar a reina dels mercats!

actriu l'eminent Carme Cobeña, donarà, en aquet popular teatre del *Paralelo*, deu funcions. Inauguració, avui, dijous, ab *El Ladrón*, de Bernstein, y *El genio alegre*, dels Quintero.

S'anuncia també la represa de *El ama de la casa*, la bonica comedia d'en Martínez Sierra, y alguna altra del repertori modern.

COMIC.—S'hi han estrenat darrerament *La moza de mulas* y *Los juegos malabares*. S'entén, estrenes en aquet teatre. Com que es un teatre que està molt be de jardins, no serà res d'extrany que fassi una brillant campanya d'estiu.

CONDAL.—Dissabte y diumenge, dues úniques representacions de la famosa òpera de Verdi *Aida*. El popular Utor hi va fer de les seves, essent aplaudit extraordinariament pels elements de la Barceloneta y otros suburbios.

IMPERI.—S'hi ha estrenat la famosa revista barcelonina *Hip! Hip!*, en la que'ls seus autors, senyors Jordà y Soler, hi han fet algunes reformes, afeginthi alguns quadros ben encertats y que li donen més actualitat.

L'obra's presenta be y portarà molts espectadors a la *Sala Imperi*.

ARENES DE BARCELONA.—El diumenge passat, davant d'un public nombrós y atent, se confirmà en les Arenes el triomf de la tragedia lírica *Canigó*, arranjamet a l'escena del immortal poema de Mossén Jacinto Verdaguer. No'ns esplaiarem en detalls; sols direm que's tracta d'un espectacle altament artistic, que emociona per les seves condicions de bellesa y grandiositat.

La partitura, d'en Pahissa, de gran valua musical, el magnific decorat panoramic, dels celebrats escenògrafos Moragas y Alarma, el luxu del vestuari, els versos de l'autor de *L'Atlantida*, el treball dels actors, coros y orquesta, tot es elogiabile.

El darrer acte de la tragedia, que coincideix ab el cap-vespre, constituí una de les impressions més delitoses que hem rebut els aimants del veritable art.

Un entusiastic aplauso a tots, y en particular a l'empresa organisadora de l'espectacle.

Demà divendres tindrà lloc la represa del *Canigó*. Ja saben, doncs, ont deuen anar els qui vulguin gaudir d'aquesta manifestació artistica.

L'empresa's proposa donarnos a conèixer, a l'aire lliure, el proxim diumenge, l'emocionant drama d'en Daudet, ab música del gran Bizet, *L'Arlesiana*.

La recomanem a tothom. No hi faltarem.

Parla també l'empresa de posar en escena l'òpera d'en Berlioz *Els troyans*. Bona pensada. Nostra felicitació per endavant.

TUPINAMBA

—Què hi vol pendre?

—Posi'm un calent gelat.

L. L. L.

ESQUELLOTS

Avui, si no hi ha contraordre—que, tractantse del nostre incomparable Municipi, tot podria ser—s'obrirà definitivament al public el Park de Montjuic.

—Ja era hora!—pensarà, de segur, el pobre *Manelic*, que, tancat en aquella pintoresca possessió, deu aburrirse de mala manera, sense més companyia que la dels quatre o sis guardes que per allí dintre's passejen.

—Ja era hora!—dirà també el poble, al recordar que ja fa *més d'un any* que, ab la solemnitat—y el xeflis—de costum, varen inaugurar-se oficialment aquells hermosos jardins, adquirits, segons llavors varen assegurar-nos, pera que servissin d'esbarjo als veïns de la ciutat.

Solen dir els castellans que *las cosas de palacio van despacio...*

Sí que hi van, però *¿tan despacio* com les de Barcelona?

Ab el permís de la gent de la *meseta central*, ens permetem dubtarho.

La geografia en mans dels nostres diaristes.

El Diluvio:

«Mediante la autorización del Vaticano, han sido repuestos los curas de Taena y Arica.»

La Publicidad:

«El Vaticano ha autorizado el restablecimiento de los servicios religiosos en Taena y Cerica.»

Taena, Cerica, Arica, Tacua...

De quatre noms de població, tres d'equivocats.

Cavallers: si el ferho no'ls hagués de costar massa, ¿no podrien tenir la bondad de tractar al pobre lector ab una mica més de respecte?

En Callén té les grans pensades; perquè en Callén, encara que regidor, no ha perdut aquell humorisme seu que l'ha fet famós a l'Ateneu. Y la darrera pensada d'en Callén ha sigut cercar la genealogia de Sant Josep.

A Sant Martí n'hi han dos de carrers de Sant Josep, y aixó, està clar, ni als carters ni a cap veí del poble convenia. Se va presentar una instancia al Municipi, y recullintla en Callén, presenta un dictamen modificant el nom d'un dels carrers, sense treure, per aixó, el nom de Sant Josep. En Callén va consultar vells documents y histories jueves, arribant al convenciment de que Sant Josep se deia Josep Pandera; de manera que un dels carrers se dirà de Sant Josep a seques, y l'altre de Sant Josep Pandera.

Vanitas vanitatum.

La *Lliga* ha abandonat l'idea de celebrar el banquet en honor d'en Cambó.

La resolució diu que es filla de l'impossibilitat de trobar un local apropiat.

Local apropiat pera'ls regionalistes de Barcelona?... Còm pot ser que no n'hi hagi cap?...

Es veritat!...

Hi havia la Capella de Marcús... y va ser *pasto de las llamas!*

Ave Fèlix!

Un artista anomenat Fèlix Via ha exposat a cànn Parés un quadro molt gran, que no es lo mateix que dir que ha exposat un gran quadro.

L'obra's titula «1835» y ha merescut els elogis del Comitè de Defensa. Representa l'incendi del monastir de Poblet y, realment, sembla que un s'hi trobi, si no a Poblet mateix, a les

OBERTURA DE LA TEMPORADA

—Y si prenguessim el primer bany, mamà?
—Ai, no, filles meves!... ¿Que no ho sabeu que, cada any, primer ne prenem un de pila... pera rentarnos?...

Mínimes o a les Beates. Els primers y els últims termes són igualment de bulto; el foc y el fum són de bulto; l'ambient, el color y la llum, de bulto; el grupo d'incendiariis, de bulto; y són de bulto també els dos monjos que's defensen valerosament ab una senzilla creu, cosa que desmenteixen les cròniques, doncs tothom sab que al convent de Poblet ja no n'hi havien, de frares, perque havien tingut la prudencia de fugir.

De modo que en el fet vandalic artistic del senyor Via tot hi es de bulto...

Fins la mentida històrica.

Tan mateix, després de proves y més proves, sembla que es un fet això de que'ls tranvies de l'Anònima portin salva-vides. L'aparato es elegant y senzill, y va aplicat a la davantera dels cotxes remolcs.

Ab això, ciutadans de Barcelona, ja ho saben. Ara, quan baixin del motor, no hi ha por de que'l cotxe de darrera'ls matí.

Ara, en tot cas, els matarà el salva-vides.

D'una relació que fa *El Progreso* del banquet donat a la *Maison Dorée* per la Comissió de Festes de la Boqueria, ne copiem les següents ratlles, alusives a l'hora solemne dels brindis:

«El señor Marial, que estuvo delicioso en su peroración, tuvo un momento de sinceridad, brindando por la Comisión de Feste-

jos de Barcelona, á la cual reconoció el mejor celo y la más activa voluntad.»

Sols això els faltava, a les infelisses festes de Barcelona, pera acabar d'arrodonir la seva fama.

Després d'haver sigut dirigides per en Vinaixa, veure's celebrades per en Marial.

Ara sí que, parodiant al fabulista, podem dir:

«Cuando las desaprobaba la gente, llegué á dudar; mas si Marial las alaba... fem punt y passem de llarg.»

Agafem un diari local, y...

«Els autors d'un robo.»

Aah!... A veure a quins concejals se refereix. Llegim, llegim:

«Han estat detinguts a Madrid en Santiago Moreno y en Vicens Romas, autors del robo de la Catedral de Sigüenza...»

¡Cataplum!... *Mi gozo en un pozo.*

No es lo que al comensar semblava prometre.

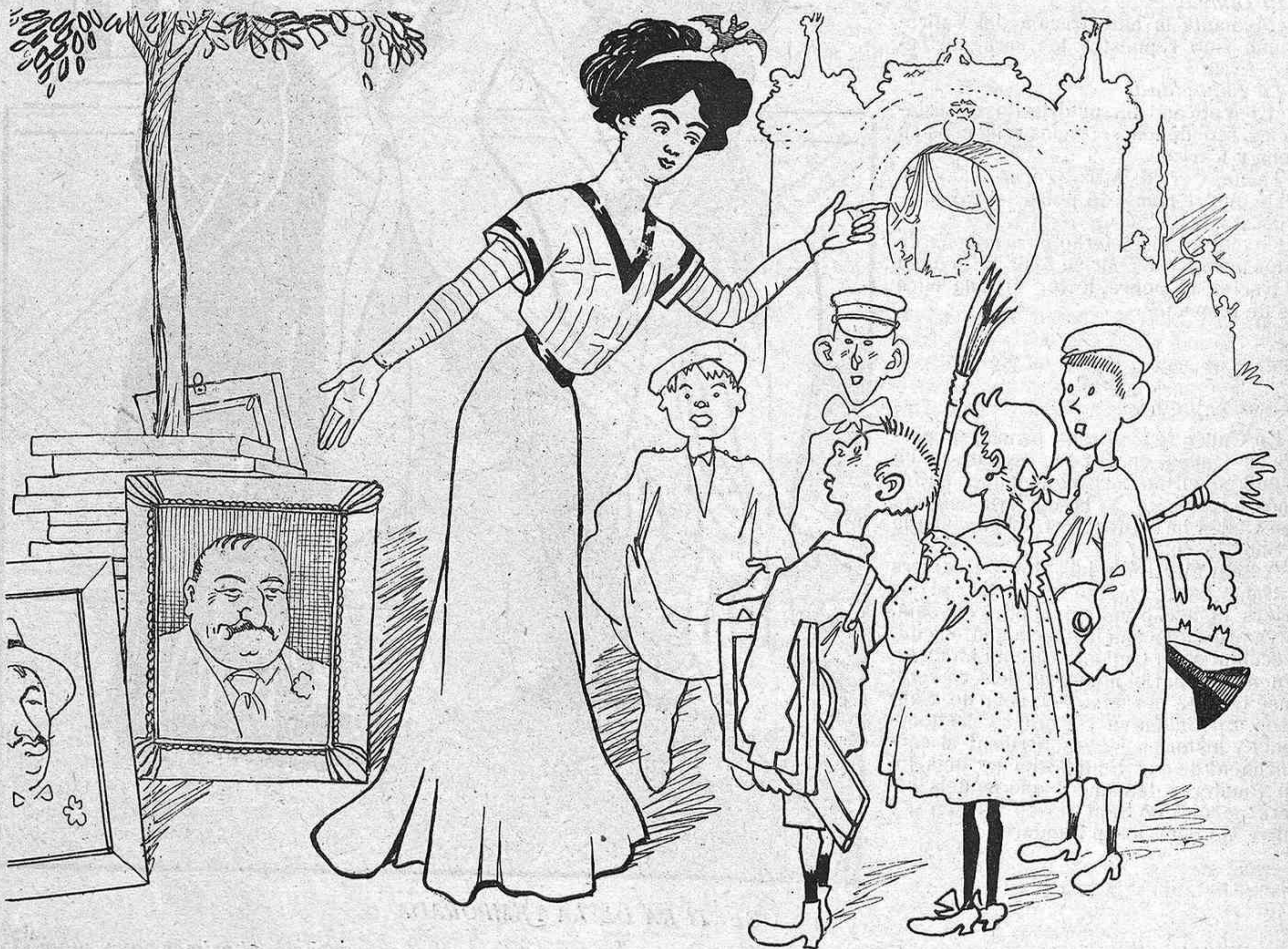

D'un altre diari, també d'aquí:

«¡APROVECHARSE!...»

Hola!... El crit resulta sugestiu de debò.

«*Joyas y relojes de ocasión. Calle de...*»

FOGUERA... PATRIÓTICA

—Trastos pel foc de Sant Joan, volen?... Apa, doncs, us deixo triar... Allò o' això, lo que us estimeu més.

LA BOMBA! LA BOMBA!

—¿Què feu, desgraciats!... Si són les meves fal-dilles de moda!

Vaja, tampoc es lo que nosaltres ens figuravem. Aquets diariots no saben fer més que posar la mel a la boca y retirar-la quan la comensem a saborejar.

La companyia municipal, que ab tant ruidós exit ve actuant en el teatre de la plassa de Sant Jaume, sembla tenir en projecte'l representar, durant la present temporada d'estiu, les següents obres:

Las doce y media y sereno (hora en que acaben les sessions); *El terrible Pérez* (obreta d'actualitat); *A. C. I. T.*, (sarsuela que's representarà sempre després de l'anterior); *A espaldas de la ley, ¡Viva la libertad!*, *La pitanza*, *La comida de las fieras*, *La comedia nueva*, *El gorro frigio*, *Los pilletes*, *La fuerza bruta*, *¡Aquí va á haber algo gordo ó la casa de los escándalos!*, *Arío revuelto*, *Los intereses creados*, *El robo en despoblado* y *Lo que no puede decirse*.

Les representacions terminaran cada nit ab el sainet *Aquí todos somos unos*.

Preguem a don Martí Amigó, firmant d'una lacònica carta que'ns ha sigut enviada per correu interior y en la qual se'ns demana una rectificació sobre determinada actual campanya, se serveixi passar per aquesta Redacció, Rambla del Mitg, 20, llibreria, aont tindrem el gust de donarli algunes explicacions verbals.

Si el senyor Amigó no's digna complaure'ns en aquet punt,

ens veurem obligats a no fer el més petit cas de les seves observacions y a donar el tal document per anonim.

Tots els regidors que han assistit a les festes dels mercats s'han donat gran pisto ballant ab les Reines.

—Ja ho veu; y tots són republicans radicals!—deia, orgullosa, una gallinaire de la Boqueria.

—Y tal, y tal!—responia una vella que ven tripes al seu costat.—Ni la monarquia podia arribar a menos, ni els nostres revolucionaris a més.

Avís als ciutadans.

Fem saber, ab boja alegria, que de demà en vuit desapareixeran de la plassa de Catalunya y del passeig de Gracia, l'asquerós arc y les pelleriques de bombetes elèctriques que durant dos mesos tant han avergonyit als barcelonins.

Esperem que la noticia serà rebuda ab joia per tothom y que una altra vegada's pendran mides més enèrgiques pera que no's perpetrin altres atentats d'aquesta mena.

En la plataforma d'un tramvia de l'Anònima en la que hi van aprop de doscents mil passatgers, si fa o no fa.

—¿Aont va?—pregunta'l cobrador a un jove.

—Per de prompte a Gracia..., després a la casa de socorro, desde ont enviaré una postal an en Foronda donantli les gracies per lo be que tracta als parroquians.

L'altre dia varem sentir un xisto dels bons. Aquí va.

—¿Quin es el millor tè?

—El dels cinematògrafos. *Pa-thè frères*.

Un jugador, que està de males, diu al seu veí:

—Noi, no m'arriba ni una carta.

—¿Per què no les certifiqués?—respon l'altre.

Durant la representació del *Canigó*, a les Arenes. Entre filarmonics:

—No hi ha dubte que en Pahissa es un music colorista.

—¿Per què?

—Fíxat: en el primer acte fa tocar l'orquestra ab to de sol y en els darrers, ab sol... y sombra.

¡¡¡Pum!!!

D'examens.

Un minyó molt espavilat, però que no sab una paraula de Física, s'examina d'aquesta assignatura. El catedratic l'interroga en la següent forma:

—Veiam, digui un exemple de cos transparent?

—El pany de la clau d'una porta.

- ¡Home, digui'n un altre?
- Un altre pany de clau d'una altra porta.

Davant del jutge s'han anat a conciliar dos individus. El jutge pregunta a una de les parts:

- Profesión de usted?
- Propietario.
- Y dirigitse a l'altre:
- Y la de usted?
- Inquilino.

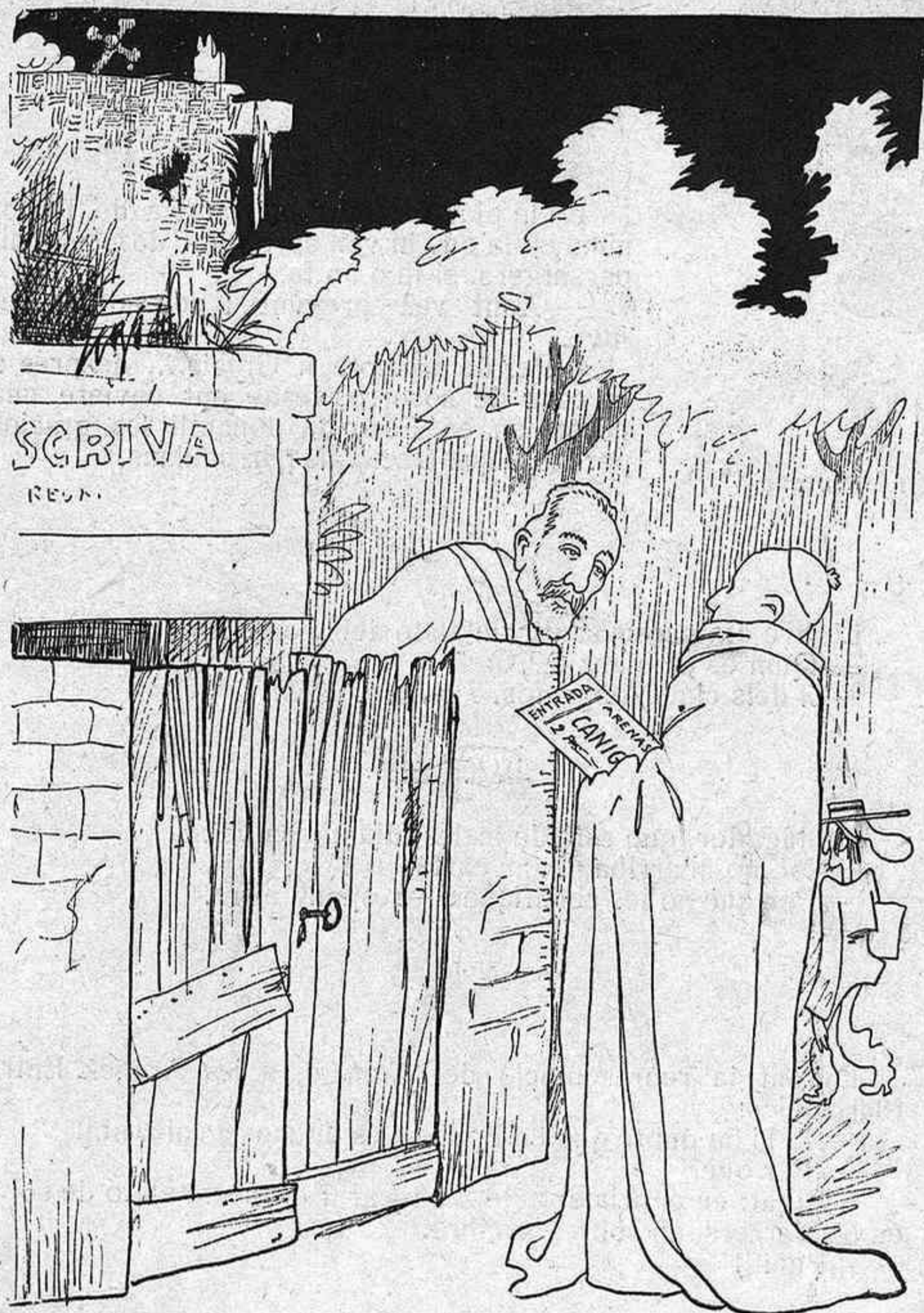

PETIT CORREU

El concorregut Mercat *Abaceria Central*, de Gracia, no volent ser menos que 'ls demès, ha organitzat també unes boniques festes populars que comensaran el dia 18 y acabaran el 2 de Juliol ab un gran Ball de gala al teatre Modern.

En el programa d'aquestes festes hi ha, a més dels balls de costum, elecció de Reina del Mercat, elevació de globos, focs electrics y repartició de bonos als pobres, dels quals la Comissió ha tingut la galanteria d'enviar-nos n' *deu*, pera que 'ls fessim a mans de persones necessitades.

Perà'l dia 15 d'Agost, festa major de Badalona, el Centre Catalànista *Gent Nova* ha organitzat uns *Jocs Florals* pera 'ls quals hi ha oferts *tretze* premis, alguns d'ells en metalic. Els treballs que hi concorrin han de remetre's, abans del 24 de Juliol, al Centre *Gent Nova*, carrer d'en Lluch, número 51, Badalona.

A LA PLASSA DE L'UNIVERSITAT
(Pescat el passat diumenge)

- Bartomeu ¿que no vens a veure'l meu Canigó?
- No puc, Cintet. Me tenen aquí pres, tancat ab pany y clau... y anuncis.

Altres *Jocs Florals*. Aquets se celebraran a Gracia y els prepara la Societat *El Artesano*, al Secretari de la qual—D. Joan Soler Sánchez, Traversia de Sant Antoni, 16 y 18, Gracia—deuen enviarse els treballs per tot el dia 25 del vinent Juliol. Els premis oferts son *vintidós* y's repartiran el 15 d'Agost, primer dia de la Festa major de la vehina y populosa ex-vila.

El vinent diumenge, dia 26, la *Lliga Vegeteriana de Catalunya* inaugurarà la *Secció de Senyores* ab una festa literaria y musical que se celebrarà a dos quarts de cinc de la tarda en el local de la *Lliga*, Archs, 3, principal, Barcelona.

Pep Cistellé: Doncs, miri: hi ha un cantar, que es l'ultim, que m'agrada molt y penso publicarli un dia o altre. De les endevinalles, aprofitarem les dues converses.—Santiago Colomer: Diuen poca cosa y lo poc que diuen enclou escassa novetat. Apart d'això, la forma tampoc té condicions.—E. L. (a) Un Empordanés: No m'agraden perquè no estan be, o no estan be perquè no m'agraden. Prènguiho com vulgui.—Joan Castelar Ricart: Els seus versos acusen l'inexperiencia dels aprenents. Llegeixi molt, abans de tornar a escriure.—Martí Rosell: Aquesta solució ja es bastant gastada.—Anton Nicolau: Lo mateix li dic a vostè.—A. R. Ll.: Està ben versificada, però té poca punta. Si hi trobés un final de més novetat y picardia... De tots modos, s'agraeix l'intenció y la delicadesa.—Josep Sadurní Mas de los Valls: Rebuda la rectificació. Inutilisarem l'anterior y entrarà aquesta en cartera.

QÜENTOS

El mestre, dirigitse a n'en Rovirosa *primero*:

— Quedes castigat per haverme fet llengotes.

Ai ai!... Al meu papa tots els seus clients n'hi fan, de llengotes, y a n'ell no li sab pas greu.

— ¿De què fa'l teu papa?

— Es metge.

Llògica aritmètica de moltes criatures:

— Tu, Caimitu...: Compra dos bobons de deu centims...

— No tinc quartos, noi.

— Ja te'ls deixaré jo... Ens en menjarem un cada hù, y demà tu'm tornaras els vint cèntims.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

Administració y Redacció:

Llibreria Espanyola,
Rambla del Mitg, núm. 20
BARCELONA

Preus de suscripció:

Fòra de Barcelona,
cada trimestre:
Espanya, 3 ptes. - Extranjer, 5

Número solt: 10 centims — Atrassats: 20

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, OIm, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

CIENCIAS Y PACIENCIAS

PER FRA NOI

Secrets d'economia domèstica. Remays fàcils y baratos. Experiments de física recreativa. Fórmules noves d'art culinari. Jocs y entreteniments casulans.
Un tomo en 8.º ab un grapat de ilustracions explicatives
UNA PESSETA

H. GINER DE LOS RIOS

Artes industriales

Desde el Cristianismo hasta nuestros días
ORFEBRERÍA — HIERROS — BRONCES
MOBILIARIO

MARFILES — CERÁMICAS
VIDRIOS — TEJIDOS — BORDADOS
ENCAJES — TAPICES

UN TOMO EN 8.º — PESETAS 3

Libro indispensable á todo el que tenga ó desee tener relaciones amorosas **EL CONSEJERO DE LOS ENAMORADOS** Con la Clave emblemática del Lenguaje de las flores
Un tomo en 8.º Ptas. 1

El Hogar y El trato social

Arte de embellecer la vida

POR LAURA GARCÍA DE GINER

Un tomo en 8.º Ptas. 4 En tela, Ptas. 5

JUANITA LA PERFECTA COCINERA

por CAROLINA GÓMEZ DEL VALLE

Selecta colección de Caldos. Sopas. Ensaladas y entremeses. Hortalizas. Carnes. Pescados. Pastelería y Repostería. Cremas. Confituras sólidas. Confituras de jugo Helados. & &

Un tomo en 8.º Ptas. 2 Encuadernado, Ptas. 3

COLECCIÓN DIAMANTE

TOMO 110

ASÍ

NOVELA ORIGINAL DE M. SARMIENTO

Un tomo Ptas. 0'50

MEDICINA CASERA

UN TOMO EN 8.º PTAS. 1

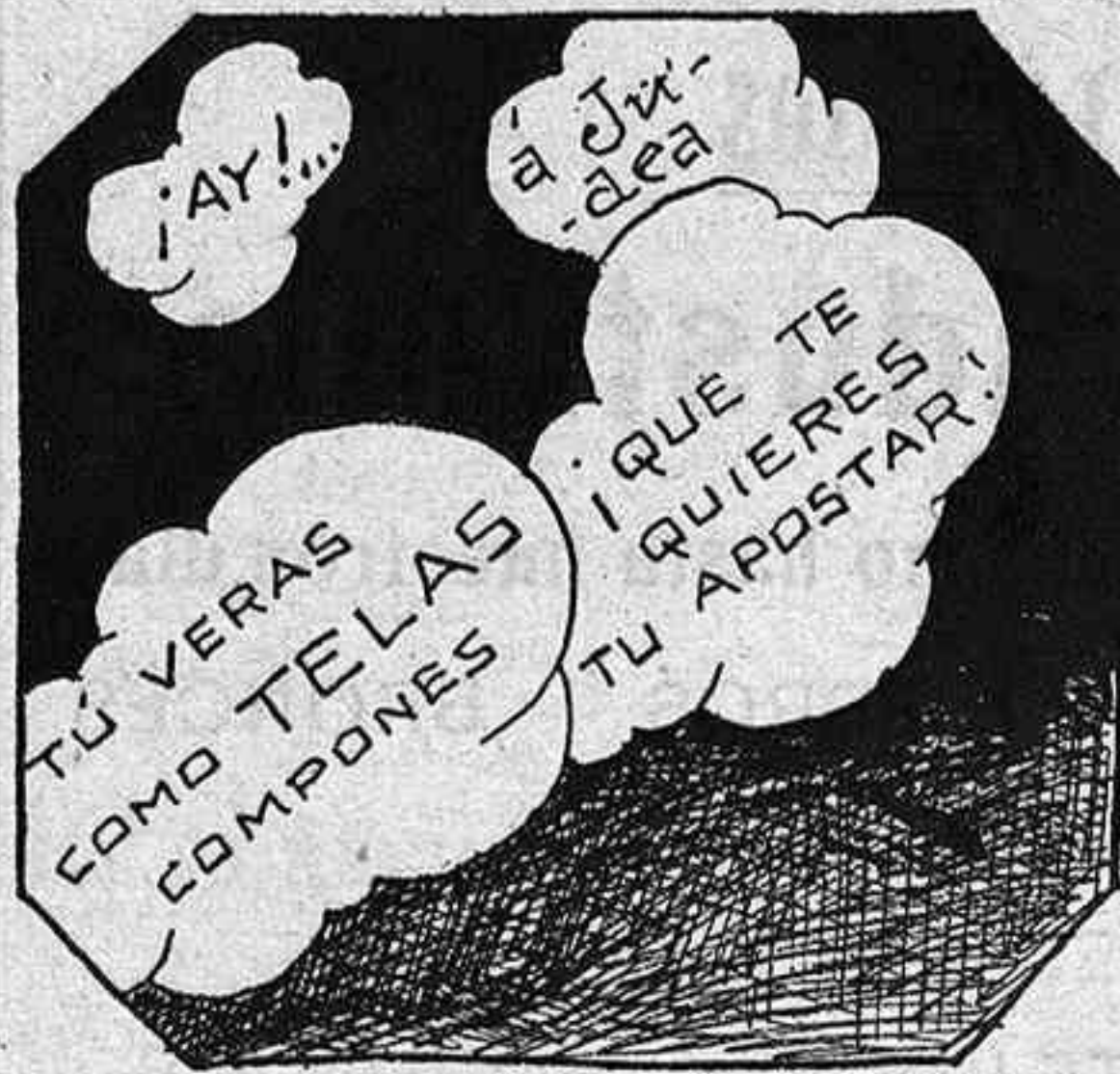
Remedios que curan

Estudios de Antropología social

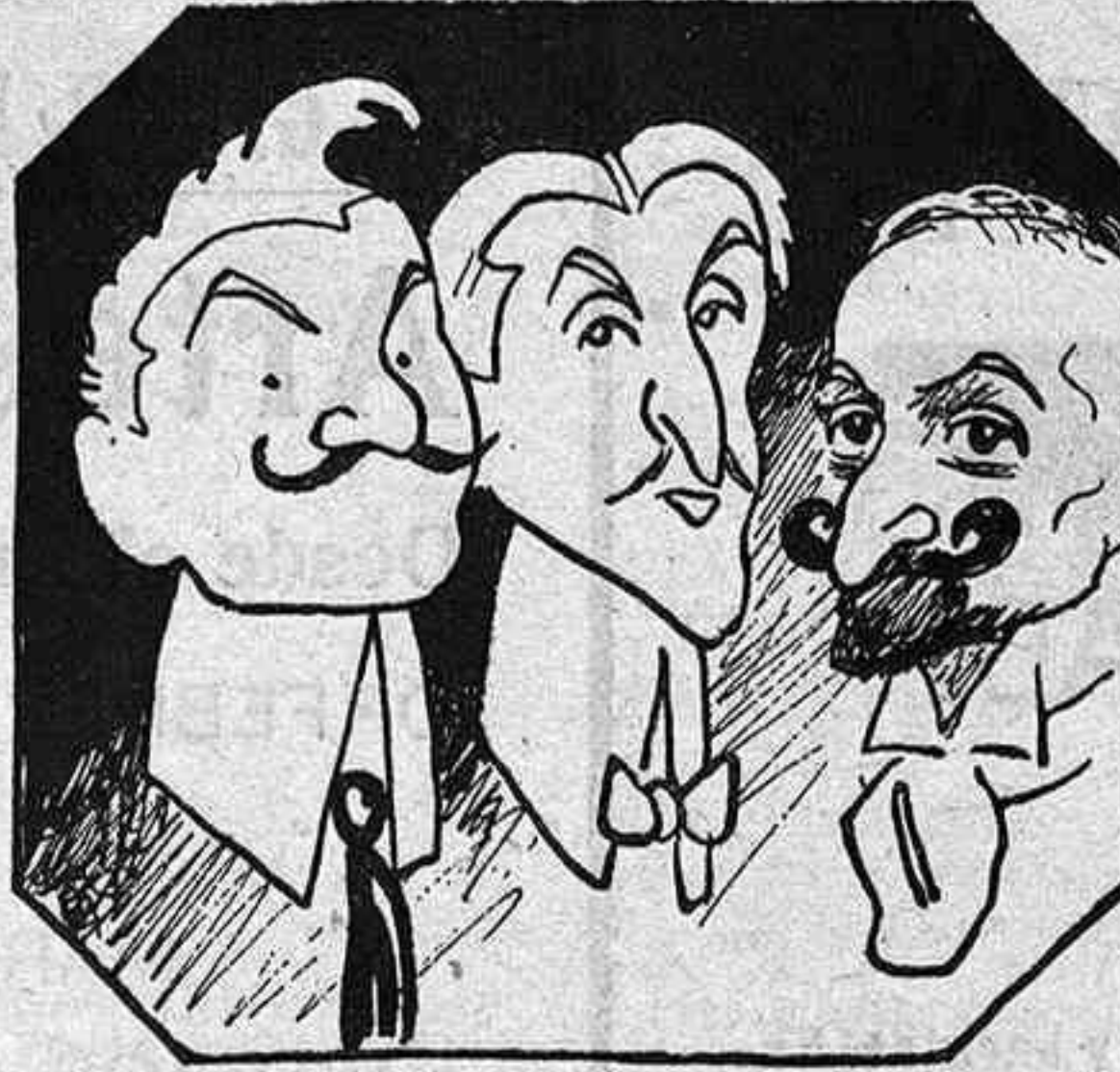
POR HOYO MARFORI UN TOMO PESETAS 6

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravíos si no's remet, además, un ral pera certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

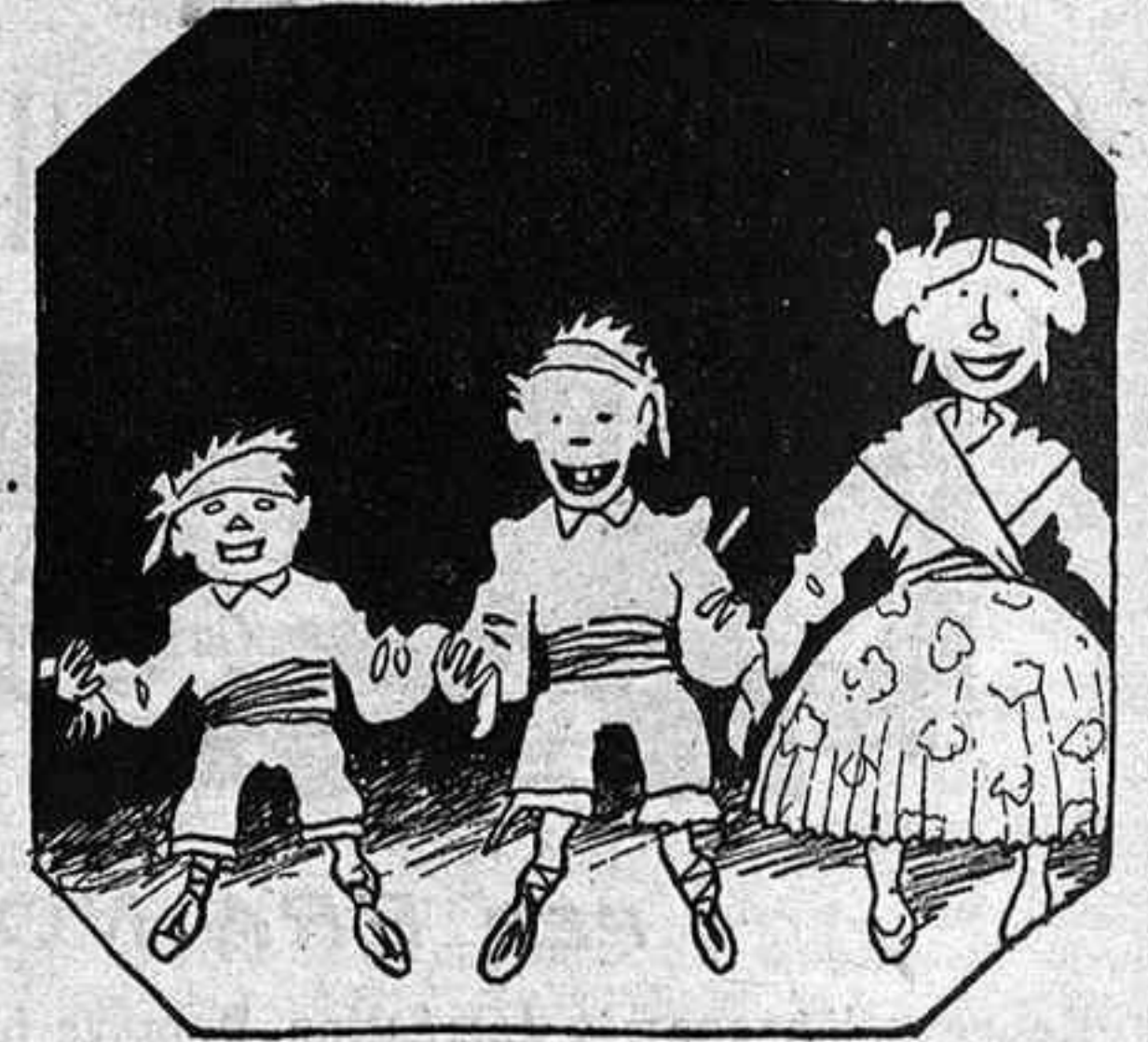
TEATRES DE BARCELONA

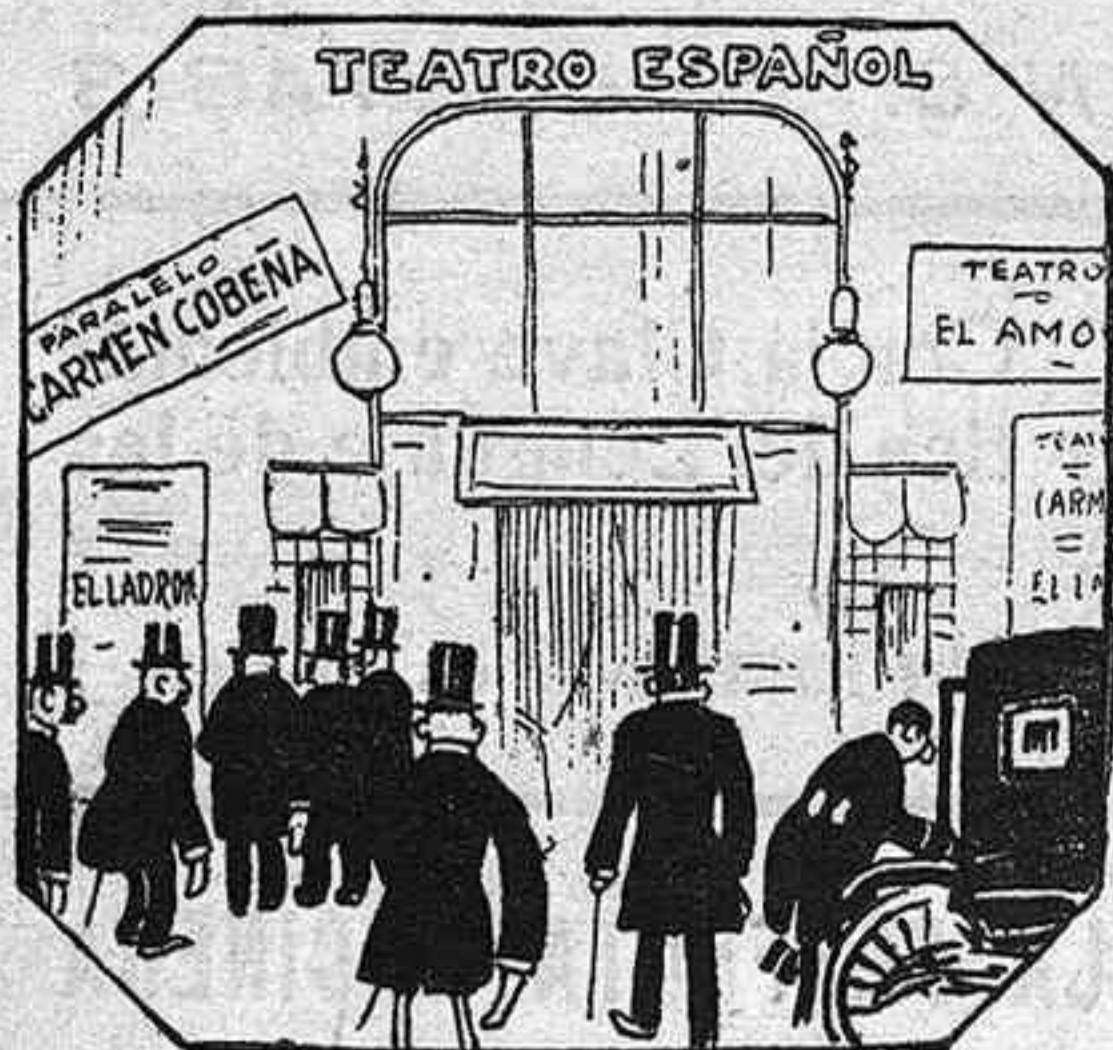
TIVOLI

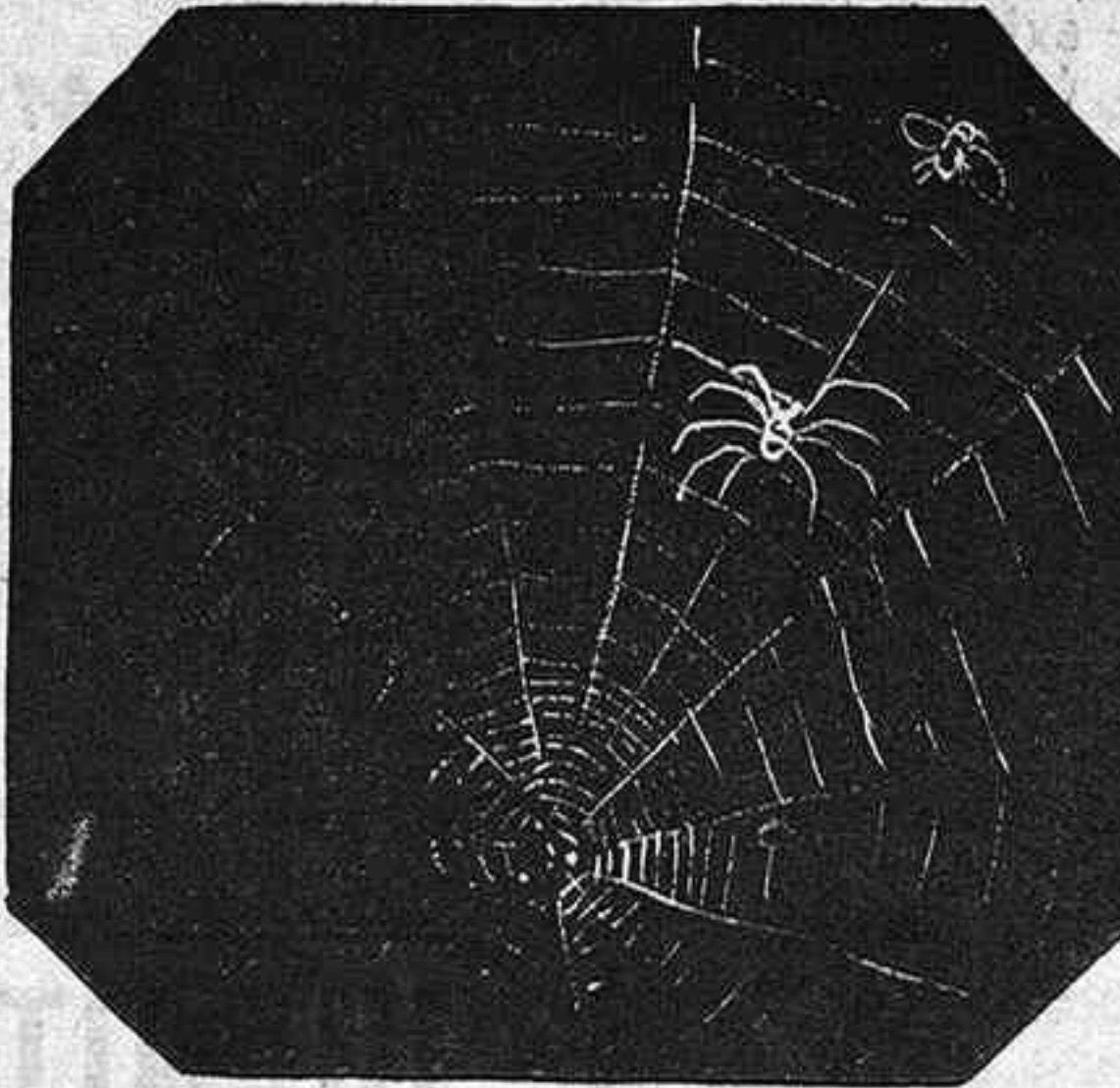
NOVEDADES

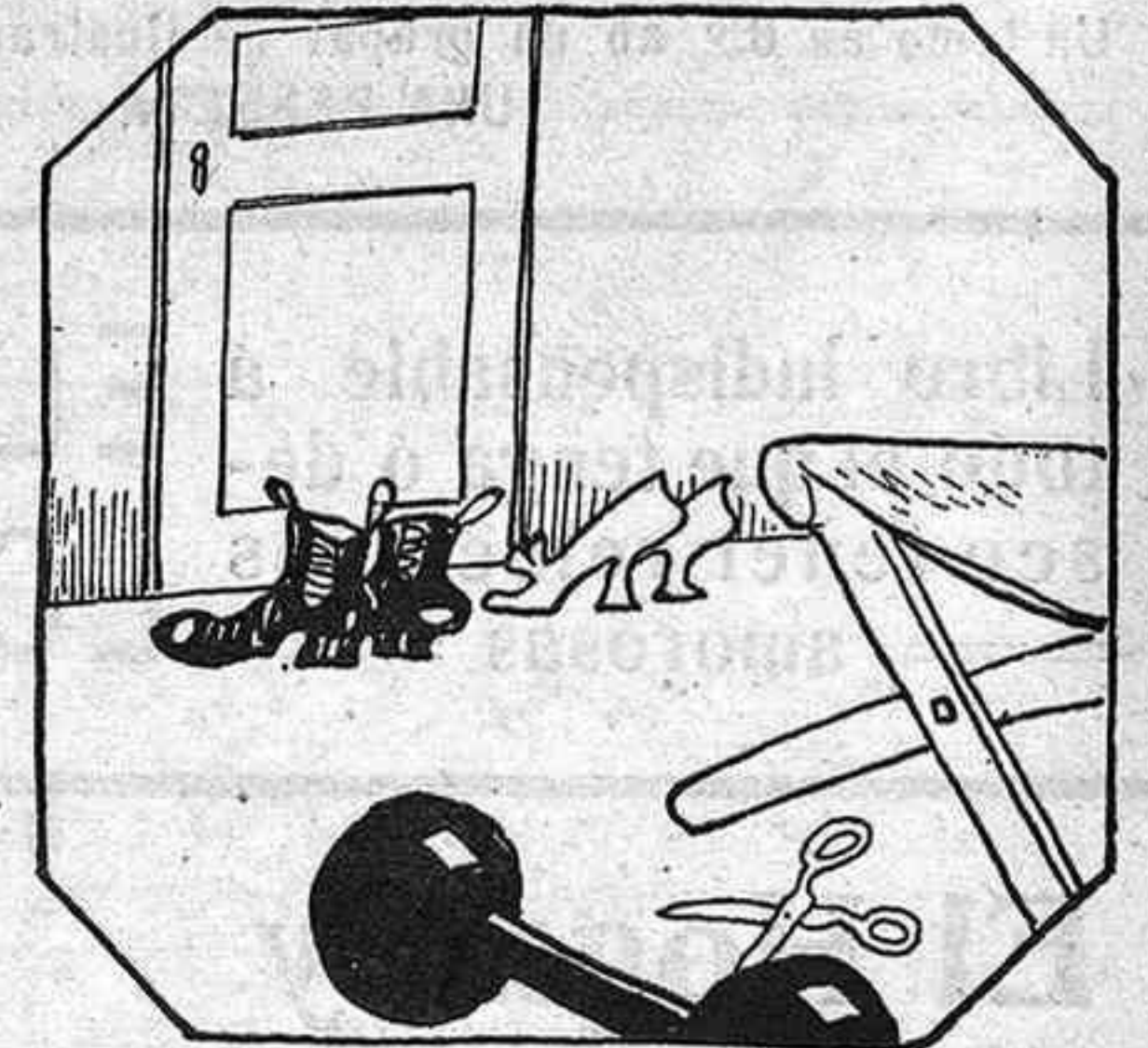
GRAN-VIA

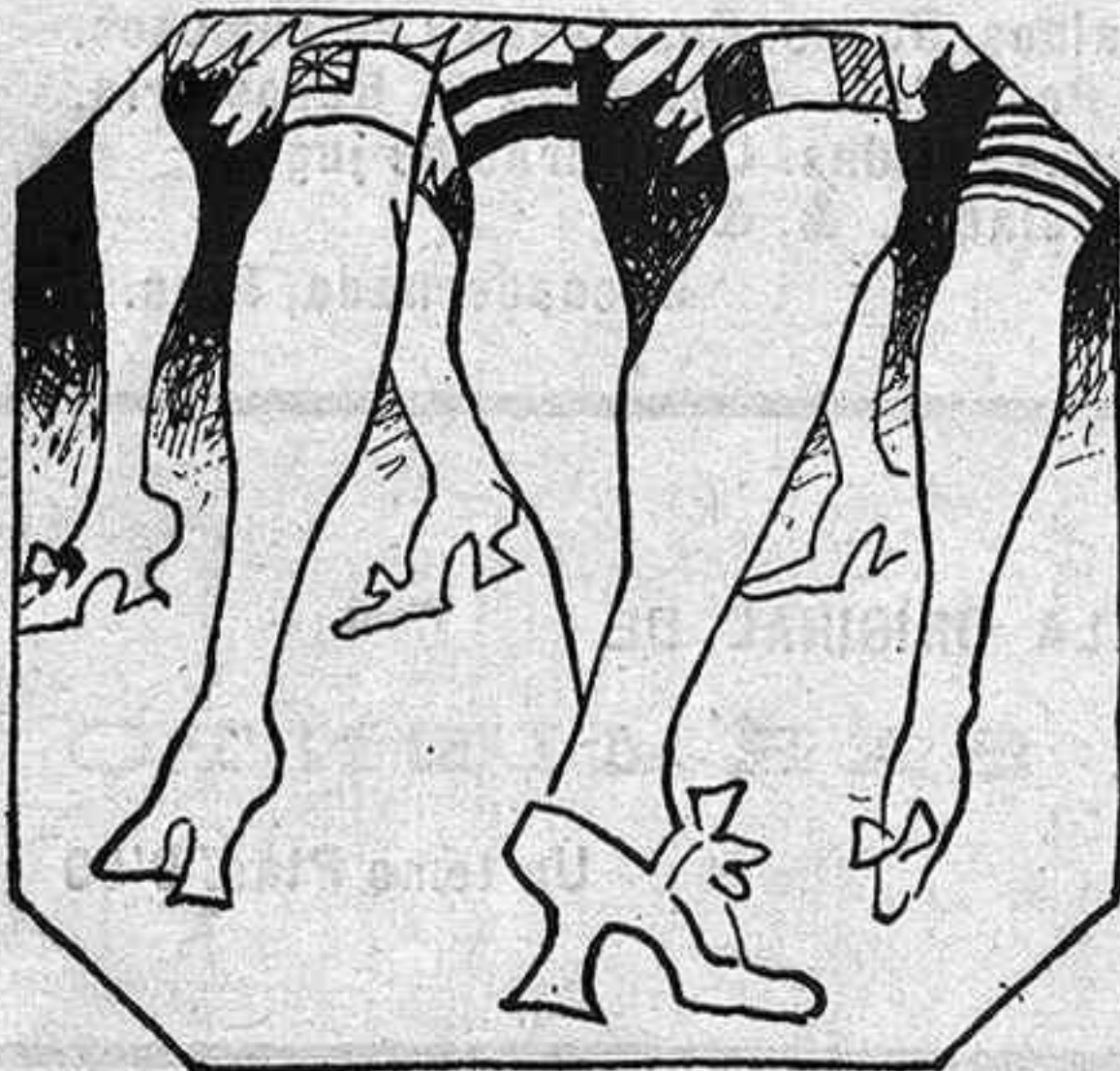
ESPAÑOL

DORADO

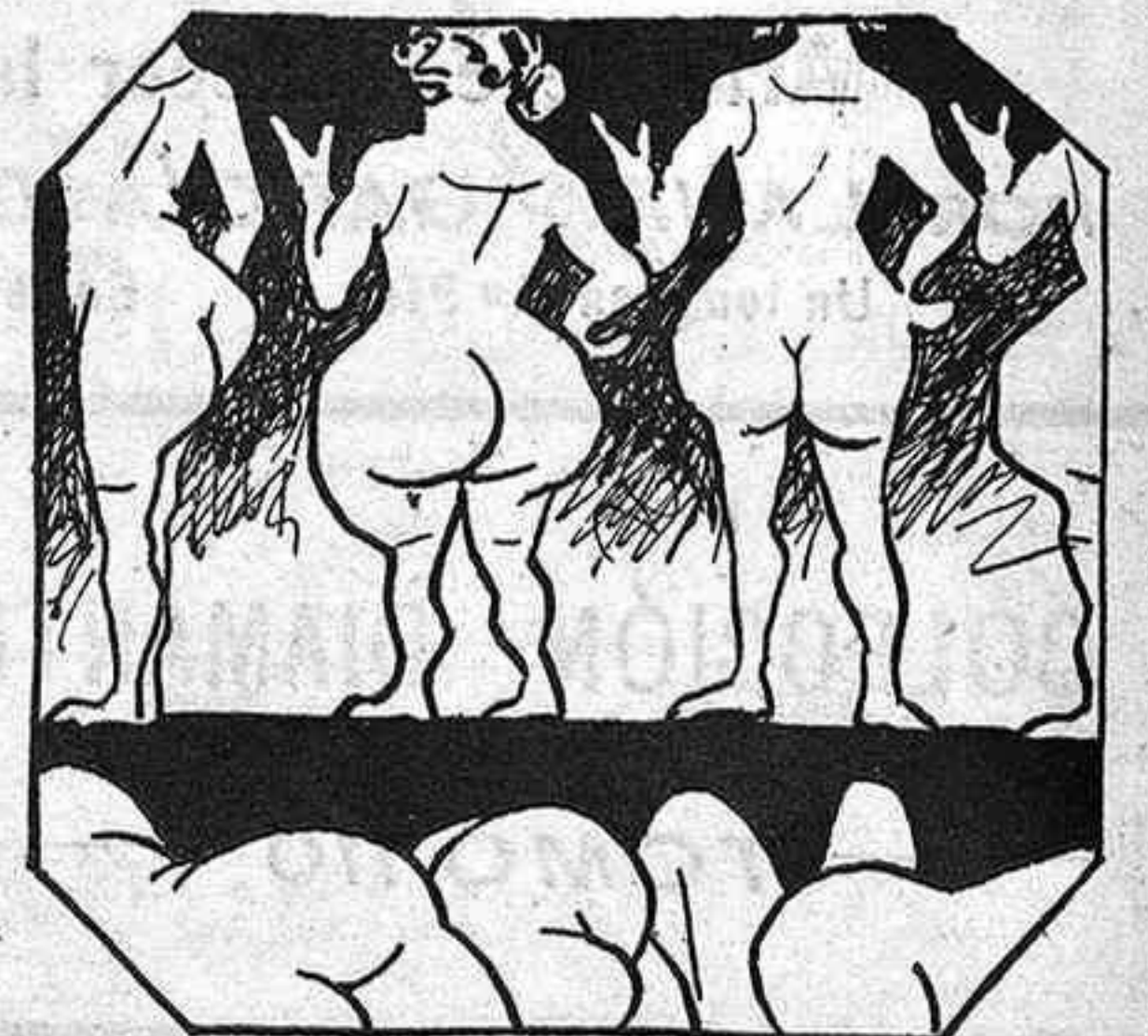
NOU

APOLO

ARNAU

GAYARRE

PRADO

BOSQUE

Temporada d'istiu

ARENAS